Annus XVI – Vol. XVI 2 Iunii 1924 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Indictio Iubilaei Anni Sancti 1924, p. 209. Constitutio Apostolica, p. 216. - Litterae Apostolicae, p. 219. - Epistolae, p. 225.

Acta SS. Congregationum: *S. Congregatio Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 242. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Decretum de praecedentia Missionariorum apostolicorum, p. 243. II. Decretum de Praeside Unionis Cleri Missionariae pro Gallia, p. 244. III. Nominationes, p. 244. - *S. C. Rituum:* I. Andegaven. Decretum de virtutibus Ven. Mariae a S. Euphrasia Pelletier: p. 245. II. Dubia, p. 248.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Annecien. Citatio edictalis, p. 250.

Acta Officiorum: *Pontificia Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos:* Dubia soluta ab Emo Praeside, p. 251.

Diarium Romanae Curiae: S. Congregazione dei Riti: Congregazioni preparatoria, ordinaria e generale. - S. Romana Rota: Avviso della Cancelleria del Tribunale. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 252-256.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, Frs. 24
Unius fasciculi, Lib 3 —

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 6 - 2 Iunii 1924)

ACTA PII PP. XI

PAG.

Indictio Universalis Iubilaei Anni Sancti millesimi nongentesimi vicesimi quinti. - *29 maii 1924* 209

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Dominici gregis curam. - Pesqueiren. et Petrolinen. Dismembrationis et erectionis. - *30 novembris 1923* 216

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Cum Moderatores.* - Indultum Oratorii privati conceditur sacerdotibus in Consilia Pontificii Operis a Propagatione Fidei adscitis. - *20 februarii 1924* . . 219

II. *Pontificium opus.* - Indulgentiae, privilegia et facultates spirituales tribuuntur fidelibus et sacerdotibus in Pium Opus a Propagatione Fidei adlectis. - *25 martii 1924* 220

EPISTOLAE

I. *Tam praeclara.* - Ad Emum P. D. Desideratum tit. S. Petri in Vinculis S. R. E. presb. cardinalem Mercier, archiepiscopum Mechliniensem, quinquagesimum ab inito sacerdotio annum explentem. - *26 martii 1924* 225

II. *Quantopere interesit.* - Ad Emum P. D. Caietanum episc. Sabinensem S. R. E. card. De Lai, Sacri Collegii Subdecanum, quem Legatum mittit Arboream ut praesit Concilio Plenario Sardiniae. - *2 aprilis 1924* 227

III. *Lincolae, in urbe.* - Ad Emum P. D. Andream tit. Sanctorum Cosmae et Damiani S. R. E. presb. card. Frühwirth, quem Lincolam Legatum suum mittit occasione dedicationis novi templi cathedralis. - *12 aprilis 1924* 228

IV. *Litteras.* - Ad R. P. D. Guilelmum Turner, episcopum Buffalensem: de dioecesana Synodo. - *15 aprilis 1924* . . . 229

V. *Nihil profecto.* - Ad Emum P. D. Orestem tit. S. Mariae in Cosmedin S. R. E. presb. card. Giorgi, Poenitentiarium maiorem: quem Legatum mittit ad Loca Sancta Palaestinae, bina templa dedicaturum. - *18 aprilis 1924* 230

VI. *Inter alia.* - Ad Emum P. D. Basilium Episcopum Velitrenum S. R. E. Card. Pompilj, vicaria potestate Urbis antistitem, archibasilicae Lateranensis archipresbyterum: decimo sexto exeunte saeculo e dedicata primum eadem archibasilica. - *4 maii 1924* 233

VII. *Quodcumque.* - Ad Emum P. D. Aloisium diaconum S. Georgii in Velabro S. R. E. card. Sincero, quem Legatum mittit ad Concilium Plenarium Aprutianum. - *5 maii 1924* 236

VIII. *Ex inter opera.* - Ad Rmum P. Wlodimirum Ledóchowski, praepositum generalem Societatis Iesu: de Sodalicio Gregoriano. - *6 maii 1924* 237

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Provisio Ecclesiarum 242

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *Decretum.* - Revocatur privilegium praecedentiae titulo missionarii apostolici adnexum. - *16 ianuarii 1924* 243

II. *Decretum.* - Emus P. D. Ludovicus titulo Sanctae Mariae in Aquiro S. R. E. presb. card. Dubois, archiepiscopus Parisiensis, renunciatur Supremus Moderator Unionis Cleri a Missionibus, in Gallia. - *20 februarii 1924* 244

III. Nominationes 244

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Andegaven.* - Decretum de virtutibus, in causa beatificationis et canonizationis ven. Servae Dei Sororis Mariae a S. Euphrasia Pelletier, fundatricis Congregationis Sororum a Bono Pastore. - *24 februarii 1924* 245

II. Dubia. 248

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis: *Annecien.* - Nullitatis matrimonii (De Foras-Campbell). - *24 maii 1924* 250

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

Dubia soluta ab Emo Praeside Commissionis. - *22 martii 1923* 251

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatoria, Ordinaria e Generale* . 252

II. Cancelleria del Tribunale della S. R. Rota: *Avviso* 252

III. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 253

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 255

V. Necrologio 256

Annus XVI - Vol. XVI 2 Iunii 1924 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

INDICTIO UNIVERSALIS IUBILAEI ANNI SANCTI MILLESIMI NONGENTESIMI VICESIMI QUINTI

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
UNIVERSIS CHRISTIFIDELIBUS PRAESENTES LITTERAS INSPECTURIS
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Infinitâ Dei misericordiâ sibi ad exemplum propositâ, identidem Ecclesia id consilii persequitur, ut, singulari aliqua via et ratione, ad culpae expiationem vitaeque emendationem homines alliciat ac revocet, qui solent, vel ob voluntatem a fide catholica abalienatam, vel ob segnitatem atque inertiam, usitata salutis adiumenta neglegere, et poenas admissorum vindici Deo pendendas ne cogitant quidem, nedum accurate efficaciterque considerent. Extraordinarium sane eiusmodi ad renovandos animos praesidium vobis, dilecti filii, auspicato afferet *Iubilaeum Magnum*, ex more institutoque maiorum in Alma hac Urbe proximo anno celebrandum; quod nostis nuncupari itidem *Annum Sanctum* consuevisse, quia et sanctissimis initur ducitur absolvitur-que ritibus et ad sanctitatem morum promovendam tam aptum habetur quam quod maxime.

Iamvero si unquam alias oportuit, at potissimum hodie oportet, ut vos, illud Pauli iterando, moneamus: *Ecce nunc tempus*

acceptabile, ecce nunc dies salutis; quo quidem tempore nullum profecto opportunius commodiusque comparandis unicuique vestrum reconciliationis gratiaeque thesauris reperiatis. Nec dubitare licet quin divino Ecclesia instinctu piacularem hunc annum vertentibus annis, certo quodam intervallo, interiecerit; quippe quae, ut alios ritus – multo quidem ampliore significatione atque efficientia – ab Antiquo Foedere est mutuata salubriter, ita hunc quoque, ad Anni Sabbatici exemplum, in christianos mores induxerit. Maximis enim beneficiis, quae dominicum illud institutum Hebraeis, quinquagesimo quoque anno, afferebat, nonne gratiae praenuntiabantur et significabantur, quas fidelibus per Anni Sancti decursum impetrandas proponimus? Ratio quidem in utrisque haud absimilis, sed hae illis sic praestant, quemadmodum spirituales res terrenis rebus antecellunt. Quod scilicet Hebraei Anno Sabbatico, bonis recuperatis quae in aliorum ius cesserant, « ad possessionem suam » revertebantur; quod servi « ad familiam pristinam » sese liberi recipiebant et debitoribus aes alienum condonabatur, id omne apud nos felicius piaculari anno contingit atque efficitur. Quicumque enim paenitendo Apostolicae Sedis salutaria iussa, Iubilaeo magno vertente, perficiunt, iidem, tum eam, quam peccando amiserant, meritorum donorumque copiam ex integro reparant ac recipiunt, tum de asperrimo Satanae dominatu sic eximuntur ut libertatem repetant *qua Christus nos liberavit*, tum denique poenis omnibus, quas pro culpis vitiisque suis luere debuerant, ob cumulatissima Christi Iesu, B. Mariae Virginis Sanctorumque merita, plene exsolvuntur.

Verum non huc tantummodo – nempe ad animos singulorum expiandos eorumque morbis medendum – Iubilaei Magni producta per annum celebratio pertinet. Hoc enim *tempore accepto*, praeter locorum visitationem sanctissimorum et multiplicatas privatim publiceque pietatis exercitationes, uberrimarum e caelo gratiarum adiumenta plurimum habebunt momenti in excitandos universe ad altiorem sanctitatis gradum animos atque in societatem hominum reparandam. Etenim, ut exlex sin-

gulorum licentia in commune vergit detrimentum, ita, singulis ad bonam frugem conversis ad sanctiusque vitae institutum properantibus, consociationem ipsam humanam necesse est emendari arctiusque cum Christo Iesu cohaerere. Quam quidem emendationem utinam eventum hoc, pro praesenti rerum condicione, accelerando afferat. Nam, etiamsi rei catholicae haud exigua accesserint recentiore aetate incrementa, et multitudines – diu multumque expertae, spes melioris status quam sit inanis quamque inquietus exsistat, remoto Deo, animus – religionem ardentius veluti sitire videantur, oportet tamen, et populares et ipsas nationum effrenatas inhumanasque cupiditates, ad evangelicae legis praescripta, cohiberi et homines divina inter se caritate copulari. Est sane intellectu difficile, nisi eiusmodi caritatem – nimium diu, postremi belli causa, consopitam, immo etiam omnino depositam – et cives denuo induant et gubernatorum consilia redoleant, quo pacto fraterna populorum necessitudo et mansura pax redintegretur. Ad hanc profecto singulorum civitatumque pacificationem quantopere annus sacer valeat quantasque habeat opportunitates, vix attingere ac declarare attinet. Quid enim coniungendis inter se hominibus populisque conducibilius, quam ut ingens peregrinorum numerus Romam, in hanc alteram catholicarum gentium patriam, undique confluant, communem Patrem simul conveniant, communem fidem coniunctim profiteantur, ad sanctissimam Eucharistiam, unitatis effectricem, una promiscueque accedant, eumque imbibant augeantque caritatis spiritum, quem praecipuam esse christianorum notam vel sacra Urbis mònumenta in memoriam redigant omnium mirificeque suadeant? Qua quidem caritatis perfectione cupimus Nobiscum illae coniungantur Ecclesiae, quas saeculare funestissimumque discidium a Romana Ecclesia distinet: nihil enim Nobis tam gratum tamque suave accidere posset, quam, si non eas quidem universas, at saltem multos ex earum gremio, ad unum Christi ovile redeuntes, peramanter, hac Iubilaei maximi occasione, amplexari filiorumque in numerum carissimorum adscribere. Praeclari optatissimique eiusmodi fructus fore ut ex

Anni Sancti celebratione haud postremo loco hauriantur, aliqua profecto spe nitimur. Ad alendam quidem excitandamque popularium pietatem maioremque percipiendam utilitatum copiam summopere utique prodesset, si res ita per Iubilaei cursum peragi ordinarique liceret quemadmodum ante actis aetatibus licuit; at quicquid efficacitatis ex rerum temporumque condicione aut statis ministeriis aut consiliis ad apparanda regundave futura sollemnia initis deesse quoquo modo possit, id benignissimus Deus, rogamus, divitiis copiose suppleat misericordiae suae.

Itaque, cum tanta catholicae rei redemptisque pretioso Iesu Christi Sanguine animis lucra atque emolumenta obventura et prospiciamus et fidenter Nobis spondeamus ac polliceamur, auctorem largitoremque bonorum omnium Deum implorantes, ut coepto huic Nostro favere hominumque voluntates ad paenitendum et singulari hac gratia fruendum allicere velit ac permovere, Romanorum Pontificum decessorum Nostrorum vestigiis insistentes, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium assensu, universale maximumque Iubilaeum in hac sacra Urbe a prima vespera Natalis Domini anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto inchoandum et ad primam vesperam Natalis Domini anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto finiendum, auctoritate omnipotentis Dei, beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, ad ipsius Dei gloriam, ad animarum salutem et catholicae Ecclesiae incrementum, indicimus per has Litteras ac promulgamus, ac pro indicto promulgatoque haberi volumus.

Hoc igitur Anni Sancti decursu, omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui, rite expiati et sacra Synaxi refecti, beatorum et Petri et Pauli et Sancti Ioannis ad Lateranum et Sanctae Mariae Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die, per viginti continuos aut interpolatos dies sive naturales sive ecclesiasticos, idest a primis vesperis unius diei ad integrum subsequentis diei vespertinum crepusculum computandos, si Romae degant cives aut incolae, si vero peregre venerint, per decem saltem eiusmodi dies, pie inviserint et ad mentem Nostram oraverint, plenissimam

peccatorum suorum indulgentiam, remissionem ac veniam misericorditer in Domino concedimus atque impertimus. Quaenam autem, dilecti filii, sit in universum mens Romani Pontificis, profecto non ignoratis: at peculiare aliquid hac Iubilaei maximi occasione intendimus, quod vos ipsi Nobiscum impetretis. Pacem dicimus, non tam tabulis inscriptam, quam in animis consignatam, inter populos restituendam, quae, etsi non tam hodie fortasse abest, quam antehac afuit, adhuc tamen remotior, quam pro Nostra et communi exspectatione, videtur. Praecipuum igitur eiusmodi bonum si quidem vos, Urbis incolae advenaeque, solutis a culpa incensisque caritate animis, ad Apostolorum limina imploraveritis, nonne bene sperandum, fore ut Princeps pacis Christus, qui maris Galilaeae fluctus nutu olim sedavit, tandem aliquando suorum misertus, tempestates, quibus tamdiu Europa iactatur, considere sedarique item iubeat? Mens praeterea est Nostra, ut quicumque aut Urbem incolunt aut huc sunt Iubilaei causa peregrinaturi, duplex aliud Dei miserationi negotium instando commendent, quod maximis Nos curis sollicitudinibusque excruciat et religionis interest vehementer: scilicet ut acatholici omnes ad veram Christi Ecclesiam confugiant, et res Palaestinenses sic demum ordinentur et componantur, quemadmodum catholici nominis iura sanctissima postulant. — Quae autem supra servanda ediximus ut plenissima Iubilaei venia lucri fiat, pro iis qui aut morbo aliaque legitima causa in Urbe vel ipso in itinere prohibiti aut morte interim praerepti, praefinitum dierum visitationumque numerum nondum compleverint neve inchoaverint quidem, ita temperamus, ut iidem, a culpis rite absoluti ac sacra Communione refecti, indulgentiae remissionisque iubilaris participes perinde sint, ac si quattuor, quas memoravimus, Basilicas reapse invisissent.

Iam nihil est reliquum, dilecti filii, nisi ut vos amantissime Romam devocemus invitemusque omnes, ut his tantis divinae clementiae thesauris fruamini, quos Sancta Mater Ecclesia vobis lucrandos proponit. In quo ignavos desidesque vos esse dedeceat, quando, per haec potissimum tempora, tam vehementi aviditate,

ne salva quidem fide officiique conscientia, ad quaestum terrenarum opum concurritur. Recolitote praeterea, quam magnus, superioribus aetatibus, peregrinorum ex omni ordine numerus in Almam hanc Urbem per Annum Sanctum, diuturnis, laboriosis infestisque plerumque itineribus, convenerint: quos nimirum ab aeternae beatitudinis studio nulla absterruerunt incommoda. Si quid autem molestiae aut iter eiusmodi aut in Urbe mansio pepererit, non modo castigatio haec, paenitentiae spiritu tolerata, ad veniam uberius promerendam adiumento erit, sed multis quoque, iisdemque omne genus, solaciis compensabitur. Urbem enim petituri estis, quam Servator hominum Iesus Christus delegit, ut suae esset religionis centrum et perpetua Vicarii sui sedes: Urbem, inquimus, unde ad vos et doctrinae sanctae et caelestis veniae securi purissimique latices effluunt. Communis heic omnium vestrum Pater, quem vos diligentem diligitis, bene vobis precabitur: heic ad vetustissima hypogea, ad sepulcra Principum Apostolorum, ad conditas gloriosissimorum Martyrum reliquias facilis pietati vestrae aditus: templa, praeterea, patebunt, tot saeculorum decursu in Dei sanctorumque caelitum honorem erecta, eâ sane magnificentiâ eoque artificio, ut in totius orbis admiratione nullo non tempore fuerint atque in posterum futura sint. Quae quidem christianae religionis monumenta si pie, si orando, ut decet, inviseritis, mirum fide quam experrecta quamque inclinata in melius voluntate in regiones quisque vestras redituri estis. Neque enim versari vos Romae oportet, ut cotidiani viatores hospitesque consuevere; immo etiam, profana quaelibet devitantes, paenitentiae spiritu imbuti, a quo tantum horum naturalismus temporum abhorret, et modestiam in vultu, in incessu, in vestibus potissimum praeferentes, id unice quaeritote quemadmodum animarum vestrarum negotia gerendo provehatis. In quo pro certo habemus Episcoporum vestrorum curam diligentiamque haud vobis defuturam esse peregrinantibus: aut enim praeibunt praeeruntque ipsimet agminibus vestris, aut sacerdotes honestissimosque laicos viros praeficient, quibus ducibus res et quam optime ordinetur et quam religiosissime perficiatur.

Ut autem Litterae hae Nostrae ad fidelium omnium notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur hominum liceat hanc paginam Nostrae indictionis, promulgationis, concessionis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die undetricesimo mensis maii anno Incarnationis dominicae millesimo nongentesimo vicesimo quarto, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

P. CARD. GASPARRI,
a Secretis Status.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

VISA
M. Riggi, *C. A. Not.*

Reg. in Canc. Ap. vol. XXIX, n. 45.

Anno a Nativitate Domini millesimo nongentesimo vicesimo quarto, die vicesimo nono mensis maii, festo Ascensionis Domini Nostri Iesu Christi, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris et Domini nostri Pii divina Providentia Papae XI anno tertio, praesentes Litteras apostolicas in atrio sacrosanctae Basilicae Vaticanae de Urbe, adstante populo, legi et sollemniter publicavi.

Ego IOSEPH WILPERT,
Decanus Protonot. Apostol. de numero Participantium.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PESQUEIREN. ET PETROLINEN.

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Dominici gregis cura, quam Pastor aeternus humilitati Nostrae committere dignatus est, officium Nobis imponit diligentissime vigilândi, ut orbis catholici circumscriptiones temporum locorumque condicionibus apte respondeant. Quapropter veterum dioecesium limites coarctandi sunt, novaeque dioeceses constituendae iis in regionibus in quibus, ob nimiam amplitudinem, unus tantum Episcopus pastorale munus utiliter pro animarum salute exercere nequeat.

Cum itaque venerabilis frater Episcopus Pesqueirensis, considerans dioecesim sibi concreditam latius patere, quam unius hominis vires ad eam regendam sufficerent, cupiensque necessitatibus spiritualibus suae Ecclesiae melius consulere, a Nobis suppliciter exorasset ut eam in duas partes divideremus, novamque cathedralem Ecclesiam in iisdem finibus erigeremus; quumque petitioni huic accessisset Apostolicus Nuntius in Brasiliana Republica; Nos, rebus mature perpensis, audito insuper voto venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum, oblatis precibus annuendum censuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, facultate quoque utentes in Apostolicis sub plumbo litteris *Ad universas Orbis Ecclesias*, die vigesima septima mensis aprilis anni millesimi octingentesimi nonagesimi secundi a fel. rec. Leone Papa decimo tertio, praedecessore Nostro, Romae datis, Sanctae Sedi reservata, Apostolicae potestatis plenitudine, a dioecesi Pesqueirensi has quae sequuntur paroecias distrahimus, nimirum: *Petrolina*, *Ouricury*, *Leopoldina*, *São Gonzalo*, *Bôa Vista*, *Cabrobo*, *Nova Exu*, *Granito*, *Senihna*, *Salgueiro;* in quarum paroeciarum finibus novam dioecesim, *Petrolinam* nuncupandam, erigimus. Eius igitur fines iidem erunt ac fines paroeciarum, quibus ipsa constituta est. Dioeceseos autem sedem et cathedram constituimus in urbe vulgo *Petrolina*, a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, et ecclesiam paroecialem ibidem exstantem, Beatae Virgini Mariae in Caelum

Assumptae dicatam, ad cathedralis gradum et dignitatem pariter evehimus et extollimus, servata ipsi ecclesiae eadem, quam hucusque obtinet, parochialitate. Cathedrali vero Ecclesiae eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, iura ac privilegia, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina iure communi, vel legitima consuetudine, pollent ac fruuntur. Ipsam cathedralem Ecclesiam suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Olindensis-Recifensis, eiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico eiusdem Archiepiscopi Olindensis-Recifensis subiicimus; reservata tamen Apostolicae Sedi facultate libere novam decernendi Petrolinae dioeceseos dismembrationem, quoties id in Domino expedire visum fuerit.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant quominus in hac dioecesi Canonicorum Capitulum modo instituatur, iubemus ut, loco Canonicorum, dioecesani Consultores eligantur, ad normam can. 423 et seqq. Codicis iuris canonici.

Mandamus insuper ut, quamprimum fieri poterit, saltem parvum Seminarium dioecesanum, iuxta Codicis dispositiones et regulas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, erigatur, atque ut dioeceseos sumptibus duo delecti iuvenes, aut saltem modo unus, in Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe, non intermissa vice, mittantur, ut, sub fere oculos Romani Pontificis, sacrae theologiae aliisque ecclesiasticis disciplinis intendant.

Quod autem attinet ad huius novae Ecclesiae administrationem et regimen; ad Vicarii Capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem; ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt. Quod vero ad clerum praecipue spectat, statuimus ut statim ac dioeceseos erectio facta fuerit, eo ipso sacerdotes Ecclesiae illi adscripti censeantur in cuius territorio legitime exstant.

Pesqueirensis Ordinarii erit omnia documenta et acta, quae modo erectam Ecclesiam respiciunt, quamprimum fieri poterit, ipsius Ecclesiae Cancellariae tradere, ut in eius archivo adserventur.

Episcopalem autem mensam constituent Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum nova dioecesis erecta est, praeberi solent, praeter ea quae iam ad hoc sunt collecta.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet cuius interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint, ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio

substantiali, etiam inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis Nostrae plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere; atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore, volumus et decernimus.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Henricum Gasparri, Archiepiscopum titularem Sebastensem, in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, ei propterea tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere eidem imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem, infra sex menses a praesentibus Litteris datis computandos, authenticum exemplar mittendi exsecutionis peractae.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem adhibeatur fides, quae hisce litteris adhiberetur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini autem quae hisce litteris Nostris dismembrationis, erectionis, evectionis, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae statuta sunt, impugnare, vel eisdem contraire liceat; si quis tamen hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo tertio, die trigesima mensis novembris, Pontificatus Nostri secundo.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphäel Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIX, n. 30.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

INDULTUM ORATORII PRIVATI CONCEDITUR SACERDOTIBUS IN CONSILIA PONTIFICII OPERIS A PROPAGATIONE FIDEI ADSCITIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum Moderatores Consilii Superioris generalis Pontificii Operis a Propagatione Fidei Nos enixis precibus flagitaverint, ut sacerdotibus in ipsum Consilium adlectis privati Oratorii indultum, de Apostolica benignitate, largiri dignemur, Nos ut presbyteri in tam frugiferum opus adlaborantes, peculiare nanciscantur pontificiae voluntatis pignus, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quare, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, concedimus ut sacerdotes nunc et in posterum Praesides, adlecti in Consilia Nationalia enunciati Operis a Propagatione Fidei, Moderatores dioecesani, vel adlecti in Consilium sive Comitatum dioecesanum ubique terrarum, si forte detineantur infirmitate, quae ultra dimidium mensis perduret, de consensu Ordinarii, intra domesticos parietes, servatis religiose sacrorum canonum praescriptis, Missam celebrare, sive per quemvis sacerdotem rite probatum saecularem, seu, de Superiorum suorum licentia, regularem, absque ullo parochialium iurium praeiudicio, in sua praesentia iubere licite possint; quae tamen Missa diebus festis, praeter sacerdotem aegrotum si a Sacro faciendo abstinuerit, Missaeque inservientem, uni dumtaxat personae quae aegrotanti assideat, in ecclesiastici praecepti implementum valeat. Sacerdotibus vero nunc et in posterum ubique terrarum adlectis sive adlegendis in Consilium generale Operis enunciati, personale Oratorii privati indultum singulis anni diebus, licet sollemnioribus et sollemnissimis, Paschate Resurrectionis Domini non excluso, de respectivi Ordinarii licentia et arbitrio, concedimus; facta insuper facultate Missam celebrandi in navi, quando maritimum iter capessant. Verum praecipimus ut quod attinet ad decentiam et honestatem loci celebrationis Missae, iugiter serventur sacrorum canonum praecepta, et – pro Missa in mari – dummodo locus ad id delectus nihil indecens sive indecorum prae se ferat, mare autem sit tranquillum et quodcumque absit periculum sacrarum Specierum effusionis e calice, et alter sacerdos, si adsit, superpelliceo indutus, eidem celebranti adsistat. Haec largimur, decernentes

praesentes Nostras Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et sacerdotibus in dictum Opus Propagationis Fidei nunc et in posterum adlectis perpetuo suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus quibuscumque contrariis. Praesentibus, perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die XX mensis februarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

INDULGENTIAE, PRIVILEGIA ET FACULTATES SPIRITUALES TRIBUUNTUR FIDELIBUS ET SACERDOTIBUS IN PIUM OPUS A PROPAGATIONE FIDEI ADLECTIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Pontificium opus a Propagatione Fidei gratum maxime acceptumque est cordi Nostro; ideoque fidelibus in idem pium Opus adlectis, caelestes Ecclesiae thesauros, quorum dispensatores Nos voluit Altissimus, ultro libenterque reseramus. Audito igitur dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus, nunc et in posterum, ubique terrarum, frugiferum hoc in Opus Propagationis Fidei rite adlectis, die primo eorum aggregationis et, quotannis, Natalis, Circumcisionis, Sanctissimi Nominis Iesu, Epiphaniae, Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes, Sanctissimae Trinitatis, Corporis Domini et Sanctissimi Cordis Iesu festivitatibus; item Immaculatae Conceptionis, Nativitatis, Praesentationis, Annunciationis, Visitationis, Purificationis et Assumptionis Virginis Deiparae; Inventionis et Exaltationis Sanctae Crucis; et festis Sancti Michaëlis Archangeli (nempe die vicesimo nono mensis septembris),

et Sanctorum Angelorum Custodum (idest die secunda mensis octobris): festo Nativitatis Sancti Ioannis Baptistae ac festo Sancti Ioseph Deiparae Virginis Sponsi, atque eius sollemnitate (scilicet feria quarta subsequenti immediate alteram post Pascha Dominicam); festis natalitiis Sanctorum XII Apostolorum atque Evangelistarum; festis Sancti Francisci Xaverii et Sancti Fidelis a Sigmaringa: celebritate Sanctorum Omnium: denique die XXII mensis iunii (anniversaria nempe die fundationis Congregationis a Propaganda Fide), vel uno e septem diebus continuis immediate respective sequentibus, ad cuiusque lubitum eligendo, quamvis ecclesiam vel oratorium publicum, admissorum sacramentali confessione rite expiati et caelestibus refecti epulis, visitent, ibique pro sanctae Fidei propagatione et ad mentem Summi Pontificis preces rite effundant, quo die iniuncta pietatis opera impleant, *plenariam:* – similiter inscriptis omnibus, ter quovis mense, totidem diebus cuiusque arbitrio eligendis; et die commemorationis generalis Sociorum omnium defunctorum; ac die commemorationis peculiaris Sociorum defunctorum, iam ad Consilium dioecesanum, vel chiliarchiam, centuriam, decuriam aut manipulum pertinentium, cuius quisque inscriptus est particeps, si vere poenitentes et confessi ac sacra Communione refecti, quamvis ecclesiam aut sacellum, uti superius dictum est, orantes celebrent, a medietate praecedentis ad mediam usque noctem respectivi diei, quo die iniuncta adimpleant pietatis opera, etiam *plenariam* peccatorum omnium indulgentiam ac remissionem misericorditer in Domino concedimus. – Ad haec opportunis spiritualibus subsidiis adiuvare cupientes eosdem inscriptos omnes, in momento diversantes illo, a quo pendet aeternitas, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si, ut supra, poenitentes, confessi et Angelorum Pane refecti, vel, quatenus id agere nequiverint, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium patienti animo suscipiant, similiter *plenariam* indulgentiam admissorum omnium largimur. – Praeterea fidelibus nunc et in posterum, ubique terrarum, dicti Pii Operis sociis, quoties supplicationibus novemdialibus, triduanis vel octiduis celebrandis occasione festorum Inventionis Crucis et Sancti Francisci Xaverii, contrito saltem corde, intersint vel, legitime impediti, privatim ipsis precibus vacent, toties *quingentos* dies: quoties autem, contrito corde, cuivis adsint religiosae functioni iuxta Pii Operis tabulas habendae, toties de poenalium dierum numero, in forma Ecclesiae consueta, *trecentos* expungimus: postremo dies *ducentos*, qua vice contrito corde, ut supra, recitent Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam, addita invocatione: « Sancte Francisce Xaveri, ora pro nobis », vel, ad finem Associationis, pietatis quodvis sive caritatis opus exerceant. –

Porro Operam ipsam generalibus quibusdam privilegiis augere volentes, concedimus ut qua die generalis vel peculiaris commemoratio fit Sodalium defunctorum, altaria omnia ecclesiae vel oratorii publici, sive semipublici, in quo eadem commemoratio locum habet, Apostolico gaudeant privilegio pro Missis in eorundem Sodalium animarum suffragium per quemvis sacerdotem saecularem sive, de Superiorum suorum consensu, regularem, rite litandis; nec non ut Missae omnes, sive ab aggregatis ad quodvis altare pro Sociorum defunctorum animabus expiandis iubendae, sive a sacerdotibus Piae Operae inscriptis, pariter in suffragium defunctorum Sociorum, item ad quodvis cuiusque ecclesiae altare litandae, illi animae pro qua celebratae fuerint perinde suffragentur, ac si fuissent ad privilegiatum altare peractae. — Placet insuper Nobis ut in Operam eandem adlecti sacerdotes zelatores peculiaribus polleant privilegiis, ideoque ipsis sacerdotibus zelatoribus concedimus personale altaris privilegiati indultum, quater in hebdomada. – Facultatem benedicendi quovis tempore privatim, de consensu Ordinarii saltem rationabiliter praesumpto, extra Urbem, unico crucis signo, Cruces, Crucifixos, rosaria, coronas precatorias, sacra nomismata et parvas ex metallo religiosas statuas, eisque applicandi Apostolicas indulgentias. Quod si adventus, quadragesimae, spiritualium exercitationum et sacrarum missionum tempore, sacras ipsi habeant conciones, hac benedicendi facultate publice utantur. – Facultatem ubique benedicendi unico Crucis signo rosaria cum applicatione indulgentiarum a Patribus Crucigeris nuncupatarum et coronas (sive speciales, sive rosarii) cum applicatione indulgentiarum a Sancta Birgitta. – Facultatem benedicendi, in locis ubi non reperiantur religiosae domus Fratrum Minorum, Crucifixos unico signo crucis, eisque applicandi indulgentias Viae Crucis sive Calvariae, lucrandas, ad normam privilegii quo gaudent Minores Fratres, ab illis qui legitime impediantur quominus sanctas Stationes celebrent. – Facultatem ubique benedicendi nomisma Immaculatae Conceptionis (proprium Congregationis Missionis) cum applicatione adnexarum indulgentiarum. – Facultatem benedicendi cum adnexis indulgentiis nomisma Sancti Benedicti, in locis ubi minime exstent coenobia sive domus Ordinis dicti Sancti, quae huiusmodi privilegio fruantur. – Facultatem benedicendi atque imponendi, etiam unica formula, scapulare Sanctissimae Trinitatis, B. M. V. a Carmelo et Virginis Perdolentis, atque inscribendi, debitis conditionibus servatis, respectivis Confraternitatibus; Passionis D. N. I. C. (adhibito colore rubro proprio Congregationis Passionis) et Immaculatae Virginis (adhibito caeruleo proprio Patrum Theatinorum), dummodo in loco, quo talis facultas exercetur, non adsint respective domus religiosae Trinitariorum, Carmelitarum, Servita-

rum, Passionistarum et Theatinorum. – Facultatem inscribendi Confraternitati Cordigerorum, in locis ubi non exsistant domus religiosae Minorum Conventualium, benedicendo et imponendo funiculum seraphicum. – Facultatem inscribendi fideles Tertio Ordini saeculari Sancti Francisci, in locis ubi non sint dicti Ordinis canonice erectae Congregationes, benedicendo scapulari et cingulo. – Facultatem inscribendi fideles Confraternitati a Militia Angelica, ubi non exsistant domus religiosae Ordinis Praedicatorum, benedicendo et imponendo cingulum et nomisma Divi Thomae Aquinatis. – Facultatem denique sacerdotibus zelatoribus, qui, de licentia Ordinarii, in forma exercitiorum sacrarum concionum seriem impleverint, impertiendi, novissima ipsorum concionum die, Apostolicam christiano populo benedictionem, cum adnexa *plenaria* indulgentia, ab iis lucranda, qui saltem quinque adfuerint concionibus, et confessi ac sacra Synaxi refecti, ad mentem Romani Pontificis oraverint. — Peculiaria etiam privilegia largimur sacerdotibus Praesidibus et adlectis in Consilia Nationalia, Moderatoribus dioecesanis et sacerdotibus, qui sint participes Consilii vel Comitatus cuiusque ad provehenda Pii Operis negotia constituti; iis enim praeter omnes supra recensitas facultates quinquies in hebdomada personale privilegiati altaris indultum tribuimus; nec non facultatem benedicendi, in locis ubi non exstent Ordinis Praedicatorum religiosae domus, brevi formula a Sacrorum Rituum Congregatione adprobata die XXIII mensis novembris anni MDCCCCXVIII, coronas Sanctissimi Rosarii cum applicatione indulgentiarum Patrum Ordinis Sancti Dominici. — Volumus etiam ut Operae inscripti sacerdotes, qui a Consilio Superiore generali renunciati fuerint sacerdotes zelatores Benemeriti, omnibus indulgentiis et privilegiis supra recensitis gaudeant. Sacerdotes denique in Consilium Superius generale adlectos singulari Nostrae voluntatis pignore complectentes, iisdem praeter omnia, quae supra numeravimus, privilegia, facultatem facimus benedicendi ubique, de consensu Ordinarii saltem rationabiliter praesumpto, unico crucis signo, privatim, quovis tempore; publice autem, si conciones habeant, tempore adventus, quadragesimae, spiritualium exercitationum et missionum sacrarum, rosaria, coronas, Cruces, Crucifixos, nomismata et parvas ex metallo statuas religiosas, cum Apostolicarum indulgentiarum applicatione. — Specialibus quoque indulgentiis cohonestare cupientes nonnullos ordines fidelium laicorum in eadem Opera inscriptorum, decernimus, ut sodales laici a Consilio Superiore generali renunciati Benemeriti, fideles laici in Consilia adlecti Superius generale, nationalia ac dioecesana, nec non laici praepositi Comitatibus sive Commissionibus paroecialibus, praeter indulgentias et privilegia omnibus inscriptis laicis concessa, solitis sub conditionibus, non

ter, sicuti reliqui, sed quinquies in mense indulgentiam *plenariam* lucrari possint, totidem diebus eorum arbitrio eligendis; pariterque pro quolibet opere pietatis, sive caritatis, quod pro suo munere exercuerint, contrito saltem corde, loco ducentorum dierum, *quingentos* ipsis in forma Ecclesiae solita de poenalium numero dies expungimus. — Postremo edicimus ut socii in Operam Propagationis Fidei rite nunc et in posterum inscripti, hisce indulgentiis ac privilegiis fruantur a die aggregationis, usque dum in ipsa perseverent Pia Opera et praescriptas conditiones impleant: ut sacerdotes Zelatores, Moderatores dioecesani et adlecti in varia Consilia, nempe Superius generale, nationalia ac dioecesana, specialibus supra recensitis privilegiis tantum durante munere gaudeant; ut sacerdotes zelatores Benemeriti, favoribus sibi tributis utantur ad vitam: ut religiosarum Familiarum alumni enumerari possint in Operam Pontificiam a Propagatione Fidei, non modo uti sodales, sed etiam uti Moderatores dioecesani, Praesides, Consiliarii ac Zelatores, salvis praescriptionibus can. 693, par. IV, Codicis iuris canonici. — Haec largimur, statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Praesentibus, perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die XXV mensis martii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EMUM P. D. DESIDERATUM TIT. S. PETRI IN VINCULIS S. R. E. PRESB. CARDINALEM MERCIER, ARCHIEPISCOPUM MECHLINIENSEM, QUINQUAGESIMUM AB INITO SACERDOTIO ANNUM EXPLENTEM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Tam praeclara sunt tua in Dei Ecclesiam promerita, ut iure sane optimo apud omnes eximia opinione floreas et gratia. Siquidem in omni vitae tuae cursu duo illa maxime elucent, acerrima sanae doctrinae investigatio ac tuitio et pastorale studium, cum et christianae sapientiae incrementa et amplissimae istius dioecesis utilitates modis omnibus fovere contenderis. Etenim, cum fel. rec. decessor Noster Leo XIII sibi placere dixisset ut singularis Schola, ad Aquinatis philosophiam tradendam, in Lycaeo magno Lovaniensi institueretur, te ipsum quidem, hac scientia praestantem, Episcopatus iste delegit qui hoc docendi munere ibidem fungereris. Ac neminem latet quam felici exitu ipse communi exspectationi satisfeceris; egregie enim, tum verbis, tum scriptis doctissimis, ostendisti quantum valeret *philosophia perennis*, non modo ad coniungendum cum veterum sapientia quidquid est laudabiliter clarorum hominum industria ingenioque nuper invectum, sed etiam ad errores omne genus refellendos qui tam acriter in praesens rectae rationi doctrinaeque Ecclesiae adversantur. Quas inter scriptiones, nominatim *Ontologiam* hic Nobis memorare placet, quandoquidem ea ibi metaphysicae S. Thomae principia illustrando tueris, *a quibus recedere, etiam in re minima, non sine magno detrimento esse* opportune monuit decessor Noster fel. rec. Pius X. Itaque factum est ut, tua quoque opera, Institutum illud Lovaniense, seorsum ab ipsa studiorum Universitate, excitaretur, in quo, cum altius fusiusque omnes philosophiae Thomisticae partes pertractari coeptae sint, tum frequens iuventus ex largioribus et incorruptis fontibus huius disciplinae cognitionem cupide haurire consuevit. Non miramur, igitur, si te deinde Apostolica haec Sedes ad Mechliniensem istam Ecclesiam, Belgici Regni principem, auspicato evexit, illud secuta: *Dabo vobis pastores iuxta cor meum, et pascent vos scientia et doctrina.* Longum est hic ea omnia referre quae in episcopatu gerendo tuae laudi ducuntur: id tantum attingere libet, quod, cum probe novisses tales esse populos quales pastores, impensissimam sane dedisti operam ut cle-

rum tuum altissimo munere dignum efficeres, idque, quantum licuit, per te ipsum, praesertim divini verbi praedicatione sacerdotes in sacris exercitationibus excolendo. Nec minus pietatem in populo excitare nisus es, non solum cultu augendo Ssmo Cordis Iesu ac Beatae Mariae Virginis novo titulo *omnium gratiarum Mediatricis*, sed etiam tot pastoralibus ad gregem datis epistolis, in quibus praecipuas quaestiones quae hoc tempore ad communem salutem pertinent tractare doctissime soles. Quid vero de christiana tua fortitudine dicemus, qua sacra munia exsequi solitus es? Etenim, immani bello saeviente, *vacillantes confirmaverunt sermones tui, et genua trementia* roborasti; ac *forma factus gregis ex animo*, omnes vehementer hortatus es ut per dolores luctusque ad meliorem virtutis frugem – velut *per crucem ad lucem*, ut ipse ais – alacriores ascenderent. Ex his omnibus, quae merito usque adhuc de te praedicavimus, facile intelliges, dilecte fili Noster, quam iucundus Nobis nuntius acciderit, annum a te propediem actum iri quinquagesimum ex quo primum Deo litavisti. Ultro igitur Nosmet ipsi, quasi praeeundo, eas participamus laetitiae significationes quibus te, non modo Belgarum gens nobilissima, sed etiam alii plurimi e ceteris nationibus virtutis tuae aestimatores certe prosequentur. Fruare, dilecte fili Noster, hac eventi faustitate, spem quidem praecipiens caelestis remunerationis; nam *qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, et qui ad iustitiam erudiunt multos, quasi stellae in perpetuas aeternitates*. Nos vero, vota Deo fundentes ut te fidelis populi amori atque utilitati, non minus quam Ecclesiae sanctae decori, diutissime servet, libenter tibi facultatem facimus semel, quo die per sollemnia istic habenda malueris, benedicendi adstantibus Nostro nomine, plenaria eisdem admissorum venia proposita, statis videlicet condicionibus lucranda. Interea, divinorum munerum auspicem paternaeque Nostrae caritatis testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, et universo clero populoque tuo peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVI mensis martii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD EM̃UM P. D. CAIETANUM EPISCOPUM SABINENSEM, S. R. E. CARD. DE LAI, SACRI CONLEGII SUBDECANUM, QUEM LEGATUM MITTIT ARBOREAM UT PRAESIT CONCILIO PLENARIO SARDINIAE.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quantopere intersit, identidem, interiecto videlicet opportuno temporis intervallo, e pluribus ecclesiasticis provinciis convenire in unum Episcopos ut religiosae rei rationibus consulant, nemo est qui non videat. Consociantibus enim tot sacrorum Antistitibus atque in commune conferentibus illos, quos ex experientia usuque rerum sibi quisque pepererint, prudentiae fructus, eventurum ferme est, ut apud fideles eorum gubernationi concreditos, cum hi originis ac stirpis plerumque communione et ingenii morumque similitudine inter se copulentur, facilius ecclesiasticae disciplinae unitas aut stabiliatur aut, si forte exoleverit, redintegretur. Rogati igitur a venerabilibus fratribus Sardiniae Archiepiscopis et Episcopis, placeretne Concilium e tota insula Plenarium agi, placere utique significavimus et, pro rei momento benevolentiaque in eos ipsos Nostra, aliquem unum de Purpuratis Patribus adlegere maluimus, qui, ad Codicis praescripta, Concilium Nostro nomine convocaret eique auctoritate item Nostra praeesset. Grave profecto munus, idemque perhonorificum, tibi, venerabilis frater Noster, committimus, qui mandatu proximi decessoris fel. rec. Benedicti XV, omnino simile sapienter, quarto ante anno, apud Siculos gessisti. Quicquid vero operae laborisque in rem contuleris, compensaturi sine ulla dubitatione sunt Sardiniae cum Praesules, tum clerus ac populus, amplissimis te, Legatum Nostrum, excipiendo et prosequendo reverentiae observantiaeque testimoniis; neque enim dilecti e Sardinia filii officia desiderari sua patientur, quibus tantus sit fidei ardor cum Apostolicae Sedis studio coniunctus. Arboreae, ut nosti, in urbe vetusta et ob inlustres bene multos, qui ibi sederunt, Antistites memorabili, Concilium a die duodevicesimo ad quintum ac vicesimum proximi mensis habebitur; fore autem ut, ductu tuo, talia communiter deliberando ineantur consilia et conficiantur decreta, unde insulanorum acuatur pietas et mores ad christianam sanctitatem cotidie magis componantur, fidenter, deprecatrice Beata Maria Virgine de Bonaria totius insulae Patrona, Nobismet ipsis pollicemur. Curae, ceteroqui, tibi esto, ut, quemadmodum canone Codicis ducentesimo nonagesimo primo cautum est, Concilii Plenarii Acta et decreta omnia ad Apostolicam hanc Sedem expendenda recognoscendaque per-

ferantur. Caelestium interea luminum gratiarumque conciliatrix paternaeque benevolentiae testis sit apostolica benedictio, quam tibi, venerabilis frater Noster, ceterisque Concilii Patribus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis aprilis anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

III

AD EMUM P. D. ANDREAM TIT. SS. COSMAE ET DAMIANI S. R. E. PRESB. CARD. FRUEHWIRTH, QUEM LINCIAM LEGATUM SUUM MITTIT OCCASIONE DEDICATIONIS NOVI TEMPLI CATHEDRALIS.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Linciae, in urbe episcopali illius in Austria dioecesis quae, ob singularem Deiparae amorem cultumque, *Marialis* merito nuncupatur, talia, ut nosti, postremis duobus huius mensis diebus calendisque maiis habebuntur sollemnia, quibus, pro rei gravitate et inusitato quodam splendore, auctoritatem Nos deceat gratiamque Nostram interponere. Cum enim fel. rec. decessor Noster Pius IX Beatam Virginem Mariam ab origine labis nesciam fide catholica credendam edixisset, deliberatum Linciensibus est – auspice Antistite suo venerabili Servo Dei Francisco Iosepho Rudigerio – in periucundi eventi memoriam novum e solo excitare cathedrale templum, quod, calendis maiis anni MDCCCLXII exaedificari coeptum, nunc demum, perfecto absolutoque feliciter opere, est cum ingenti civium laetitia dedicandum. Aedem profecto sacram, qua in exstruenda, ut, proximorum decessorum exemplo, patrocinium praesidiumque desiderari Nostrum non sivimus, ita quinque Linciensium Episcoporum, alterius post alterum, desudavit industria, novimus et molis amplitudine et lineamentorum specie et operis artificio communem vicisse spem atque exspectationem. At illud est prorsus memorabile, sacerdotes populumque eius dioecesis, non modo inde ab re inchoata sumptus sine intermissione suppeditasse, verum etiam, recentioribus hisce annis, cum id impendere discriminis visum est ut inceptum compleri non posset, maximam sponte – etsi omne genus angustiis premebantur – congessisse pecuniam, qua rem confici ex insperato licuit. Quod quidem maxime acceptum Virgini Immaculatae nemo non referat, cuius signum, venerationi Linciensium in sacello novi templi propositum,

Leo XIII aureâ coronâ, a se pie liberaliterque muneri datâ, anno MDCCCCII redimiri iusserat. Pietate igitur munificentiaque Episcopi et cleri populique Linciensis sic delectamur, ut dedicationi eiusmodi et consecrationi Aedis velimus Nosmet per te, dilecte fili Noster, interesse, cui propterea committimus ut apud ipsos Nostram, tam fausta occasione, geras sustineasque personam. Aderunt quidem tibi, cum calendis maiis sacrum pontificali ritu perages, ex Austria ceterisque regionibus – uti affertur – Praesules bene multi; rei ipsius publicae gubernatores praeclara venerationis erga Deiparam suae suaeque in Nos observantiae testimonia, in eam adeundo urbem, edituri sunt; pompae praeterea ducentur maxima cum sodalitatum et consociationum catholicarum frequentia, et Deiparae vita, veluti in quadam scaena reverentiae plena atque artis, populo spectanda exhibebitur. Plurima igitur erunt, unde tu et haud mediocrem animi voluptatem praesens haurias et Nosmet ipsos, mox enarrando, consoleris. Itaque fidenter abeas perhonorifica legatione perfuncturus, et dilecti, quotquot Linciam convenerint, filii abs te comperiant, se Nobis, iam admodum caros, eo fore cotidie cariores, quo acrius Deiparam Immaculatam studiosa pietate prosequi et in christianae vitae officiis versari contendant. Caelestium interea donorum conciliatricem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis aprilis anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

IV

AD R. P. D. GUILELMUM TURNER, EPISCOPUM BUFFALENSEM: DE DIOECESANA SYNODO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Litterae, quas haud ita multo ante abs te accepimus, cum testimonium continebant amplissimum illius, qua Buffalensis Ecclesia Sedem Beati Petri ac Nosmet prosequitur pietate atque observantia, tum nuntium attulere non minus iucundum dioecesanae Synodi a te in diem quartum decimum proximi mensis indictae. Alterum, ut nomine et tuo et cleri populique, cui praees, editum est, ita grati benevolentisque erga vos cunctos animi Nostri significatione rependimus; alterum, quod diligentiam in pastorali munere obeundo tuam liquido comprobat, tibi vehementer gratulamur, immo

eo vehementius, quod maximas Synodus ista gregi tuo allatura est utilitates. Statuta enim dioecesis ad Codicem iuris canonici accommodari, non tam opportunum quam necesse est; cetera autem, quae ad rem catholicam morumque sanctitatem apud vos tuendam pertinent, non apte constitui posse videntur nisi collatis cum clero consiliis, quippe qui populi animos propius exploret ac norit. Incepto igitur bene, ut postulas, precamur, hac spe freti, fore ut, auspice Sancto Deiparae Sponso, cuius ab sollemnitate octavo die Synodum initurus es, et tibi et omnibus ad disceptandum legitime accitis copiosa caelestis sapientiae lumina affulgeant. Quorum conciliatricem, itemque caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis aprilis anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

V

AD EMUM P. D. ORESTEM TIT. S. MARIAE IN COSMEDIN S. R. E. PRESB. CARD. GIORGI, POENITENTIARIUM MAIOREM: QUEM LEGATUM MITTIT AD LOCA SANCTA PALAESTINAE, BINA TEMPLA DEDICATURUM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Nihil profecto tam historiae fide testatum comprobatumque est, quam incredibilis illa decessorum Nostrorum cura ac sollicitudo de Sanctis Palaestinae Locis, eius scilicet regionis, quam Dominus Iesus et suis sudoribus ad salutem excoluit et pretioso Sanguine suo consecravit. Etenim ut eam ipsam e Saracenorum oppressione in libertatem vindicarent, quo maioribus negotium difficultatibus impedimentisque implicabatur, eo nisi sunt constantius expeditiones e catholicarum nationum militibus etiam atque etiam promovere, qui in Orientis oras, eius rei causâ, sub Crucis signo traiicerent. Quodsi, post multas fortunae commutationes, post captas amissasque Hierosolymam aliasque civitates, res tum et deinceps, ad nostra usque haec tempora, iacuit, Romani Pontifices numquam destiterunt, quantum per tempora licuit, nativa catholici nominis iura in Sanctuaria Palaestinensia tueri; praetereaque s. m. decessor Noster Pius IX, anno MDCCCXLVII, dignitati atque utilitati urbis Hierosolymitanae, qua nulla per orbem vetustior episcopalis sedes, restituto Patriarchatu consuluit. Ad quam quidem Apostolicae Sedis actionem perpetuo Minorum

industria et labor accessit, qui, Francisco Asisiensi auspice, Hierosolymam ingressi et Christi Sepulcrum venerati, Sanctissimorum Locorum custodiam suscepere et iam tum numquam deseruerunt, facta etiam, quotiescumque oportuit, sanguinis vitaeque iactura. Franciscalium heic commemoramus promerita, nulli sane obscura atque ignorabilia: quae si annales praeteritorum temporum silerent, iam id ipsum, de quo te, dilecte fili Noster, aliquantisper affaturi sumus, luce clarius ostenderet. Intellegi volumus templa duo – alterum in Horto Olivarum, alterum in monte Thabor – a Franciscalibus erecta proximeque dedicanda: iis scilicet locis, quae ad catholicos proprie atque unice pertinere, est optimo cuique laetandum. – Ille profecto in primis colendus est locus, ubi Christus Iesus, oblata sibi per speciem Passionis suae ingratique hominum animi veluti tabula, sic futura horruit ut sudore sanguineo mânaret, et se denique totum, ad humani salutem generis, Patris voluntati permisit: quem ad locum iam inde ab exitu saeculi primi peregrinari fideles et glebas saxaque illa suis subluere lacrimis coeperunt. Templum ibidem excitatum, constat, post iteratam eversionem restitutionemque, eiectis anno circiter MCLXXXVII e sancta civitate christianis, violatum diuque neglectum, tandem corruisse, et Minores Franciscales, quantumvis conarentur, non impetrasse nisi saeculo XVII ut Hortum Gethsemani ab Arabis pecuniâ redimerent. Consilium autem, quod ipsi longo plus ducentorum annorum spatio vehementer foverant, templi, dirutarum Basilicarum loco, rursus exstruendi, tandem aliquando anno MDCCCCXIX deduci ad effectum licuit. Eo enim anno, cum septimum plenum commemoraretur saeculum ex quo Franciscus in Palaestinam transmiserat, Cardinalis fel. rec. Philippus Giustini, Pontificis Legatus, auspicalem Aedis lapidem, magnâ Palaestinensium frequentiâ et laetitiâ, lustravit ac posuit: cuius quidem Aedis cum fundamenta iacerentur, Basilicae primum conditae feliciter parietinae in lucem prolatae sunt. Ob quorundam interea graecorum dissidentium incursionem atque impetum, opus aliquamdiu intermissum; quod cum repeti post annum potuisset, absolutum nuper perfectumque denique est. Aedis Sacrae, inter vetustissimas Horti oleas exaedificatae, frons artificio pulcherrima ad sanctam civitatem spectat, tympanumque exhibet vermiculato opere ornatum, cuius imagines gloriam Christi patientis concinunt et posteritati altius praedicabunt. – Neque minus praeclare, dilecte fili Noster, de montis Thabor rebus Franciscales meriti sunt; qui quidem mons, Galileae montium ocellus, vel ab ipsis Arabis sanctus habetur et nuncupatur. Mittimus res Hebraei populi gestas, quae cum montis illius fastis cohaerent; est enim is nobis hoc nomine clarior ac venerabilior, quod se ibidem Christus Domi-

nus, splendore divinitatis suam collustrans humanitatem, transfiguravit, atque – ut traditum memoriae est – post resurrectionem suam semel se dedit Apostolis conspiciendum. Explorata quidem res est, frequentissimos vel a remotiore Novi Foederis aetate illuc christifideles confluere consuevisse, a planitie Esdrelon per amplius quattuor graduum millia, saxo insculptorum, montis ascendendo verticem; saeculo autem circiter quarto, magnificentissimam eo loco Aedem conditam reditibusque auctam, praetereaque per montis declivia aut in vicinia plurimas passim solitariorum hominum cellas aediculasque a solo excitatas esse. Cum igitur per eum tractum religio mirifice floreret, Concilium Constantinopolitanum, anno DVIII, Ecclesiam montis Thabor episcopali iure ornatam voluit. Eandem vero, primum a Persis, a Saracenis postmodo eversam, Benedictini Sodales eo acciti restituerunt, coenobio publicoque peregrinis excipiendis hospitio additis; monachis autem nova eiectis incursione hostium et, cum primum licuit, reversis, archiepiscopalem Abbati cum pallio titulum Romanus Pontifex « ad montem Transfigurationis Deique Servatoris templum honorandum » concessit. At vero post quandam seriem et continuationem secundarum adversarumque rerum, denique, sodalibus Benedictinis abire coactis, res tota periit. Sacri tamen montis memoria et veneratio e Franciscalium animis nullo tempore excidere; solere iidem, a civitatibus Nazareth et Hierusalem profecti, notum cacumen pietatis causâ conscendere identidem, quamvis itinera praedonum greges infesta redderent; montem, saeculo XVII sibi auspicato attributum, etsi posterioribus rerum vicissitudinibus prohibiti quominus ibi consisterent, adire saepius sacrumque, quo meliore possent modo, peragere. Anno denique MDCCCLXXIII cum sedem in montis fastigio posuissent, nihil profecto inexpertum reliquerunt, ut super e terreno tumulo erutas prioris Basilicae parietinas novam Aedem, sanctitate loci dignam, aedificarent. Proximo autem decessore Nostro bene precante, res animose audacterque institui coepta est, primo lapide per manus eiusdem Cardinalis Philippi Giustini iacto sollemniter; licetque in praesens absolutam conspicere atque admirari Aedem, quae, in tres naves laxata, solidis pilis distinctas, venustum prae se fert structurae genus ex romano et syriaco mixtum. Affertur quoque, in decoranda exornandaque interiore templi parte, cum arti tum religioni optime esse consultum, domumque religiosis viris incolendam ex integro exstructam esse, vetere hospitio affabre ad peregrinorum usum accommodato. – Vix dicere attinet, cum in re omnino cognita pervulgataque versemur, quantum Franciscales Palaestinenses in cogenda ad utriusque templi exaedificationem stipe, in tricis omne genus diluendis, in iurium Ecclesiae Catholicae quaesitorum tuitione, desudarint.

Quo loco placet catholicorum omnium liberalitatem praedicare, quae effecerit ipsa ut duo illa christianae pietatis monumenta in Horto Olivarum inque monte Thabor exigerentur: quo in munificentiae certamine novimus dilectos ex America filios primas, ut solent, partes habuisse. Quamobrem omnibus, qui in sanctissimum opus contulere stipem, bene dicimus, pro certo habentes, Illum, cuius Nos vices gerimus et ipsi Passionem et Transfigurationem recoli et honore affici voluerunt, pias eorum largitiones praemio longe maiore esse aliquando repensurum. – Sed iam ad illud transeamus, quod est Epistulae huius Nostrae caput et causa. Cum enim utriusque templi, de quo diximus, aedificatio et consecratio tale sit eventum, quod Nostrae postulet praecipuam aliquam auctoritatis benevolentiaeque significationem, avemus veluti praesentes per te, dilecte fili Noster, in Palaestina adesse et augusto consecrationis ritu per tuas veluti manus perfungi. Itaque te, Ordinis Minorum Protectorem, qui redemptionis humanae monumenta Patremque Legiferum Franciscalium sodalium tanta pietate prosequeris, deligimus, qui, Loca Sancta adeundo atque Nostram ibidem gerendo personam, utramque Aedem Nostro nomine consecres ac dedices. Merito etiam Nobiscum ea de causa laetare, quod satis multos ex Italia peregrinos habebis itineris tui socios atque optatissimi eventi participes. Utinam ii ad patrias oras remigrent caritate Christi flagrantiores, qui quantum homines adamarit, suis ipsi oculis, Terram Sanctam peragrando, ubicumque pedes posuerint, sunt quodammodo conspecturi. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XVIII mensis aprilis, feria VI in Parasceve, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VI

AD EM̃UM P. D. BASILIUM EPISCOPUM VELITERNUM S. R. E. CARD. POMPILJ, VICARIA POTESTATE URBIS ANTISTITEM, ARCHIBASILICAE LATERANENSIS ARCHIPRESBYTERUM: DECIMO SEXTO EXEUNTE SAECULO A DEDICATA PRIMUM EADEM ARCHIBASILICA.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter alia, quae christiano populo periucunda atque in omnes partes frugifera prope adforent eventa, in postremo Consistorio nuntiavimus, sextum decimum, haud multo post, saeculum expletum iri ab dedicata primum ea

Lateranensi Basilica, quae esset Cathedrae Ecclesia Nostrae, eademque sacerdotalis Nostrae ordinationis Ecclesia. Causa tamen agitur eiusmodi, ut mero nudoque terminari nuntio non possit, sed, contra, peculiare desideret Nostrae et auctoritatis et pietatis officium; gravissimi autem pulcherrimique facti sic decet in civium romanorum, immo etiam in catholicorum omnium animis renovari memoriam, ut a saecularibus hisce sollemnibus nulli per orbem Ecclesiae filii se putent alienos. Velimus enim, quotquot unius communione et professione catholicae fidei gloriantur, ii omnes in remotae illius fastos aetatis ita considerationem intendant suam, quemadmodum, volucri atque incitata laetitia, illuc fertur cogitatio Nostra. Testis sane historia est, Constantinum Magnum, Christi religione ad nativam libertatem per Mediolanense edictum vocata, imperatorias in Laterano aedes Miltiadi Papae proprias attribuisse, quibus ipse, eiusque in munere successores, pontificali sede uterentur, praetereaque maximam in coniuncta area Basilicam excitandam curasse, quae Christo Servatori dedicaretur: dedicatam autem, publico ritu, die IX mensis novembris anno CCCXXIV, effectam esse Pontificis, ut Episcopi Romani et oecumenici, ut heredis integrae apostolicae potestatis, cathedralem Ecclesiam, ita scilicet ut eadem esset et diceretur *omnium Urbis et Orbis Ecclesiarum mater et caput.* « Lateranensis Ecclesia – ut Petri Damiani verbis utamur – « sicut Salvatoris est insignita vocabulo, qui nimirum omnium caput « est electorum, ita mater, et quidam apex et vertex est omnium per orbem « Ecclesiarum ». Id ipsum haud minus apte verba exprimunt ac referunt, quae in tradendis sacrae Lateranensis Aedis clavibus Pontifici, eam possessionis canonicae causâ adeunti, et antiquitus adhibebantur et in praesens, aliquantulum immutata, adhibentur; eiusque pontificalem primatum Basilicae, notissimis Constitutionibus Apostolicis in rem latis, decessores Nostri Gregorius XI et Pius V cum testati sunt amplissime, tum inviolate sanxerunt. Cuius quidem dedicatione Aedis maximae, maximeque omnium venerabilis, cum et Christi Servatoris de ethnica pravitate triumphus et rerum imperii romani parta per christianam religionem mutatio et conversio quaedam publice significarentur, alter ex ipsa Servatoris Imagine veluti apparuit, quae, in templi abside vermiculato opere reddita, oculis et venerationi civium proposita est; altera per effigiem in triclinio Leoniano, musivo item opere, expressam eiusdem Christi Servatoris in solio sedentis, qui hinc Silvestro Pontifici claves, inde Constantino Imperatori labarum cruce insignitum tradere cernitur. E Basilica quidem Lateranensi, cui postea titulus utriusque Ioannis accessit, atque e vetere Patriarchio omnis doctrinae caritatisque catholicae ratio, diuturno circiter decem saeculorum spatio, in universum fluxit christifidelium gregem; magna rerum

eventa aut inde duxere initium aut ibi, quasi in centro terminoque quodam, maturuerunt; haeresibus evertendis, disciplinae emendandae, tuendaeque ecclesiasticae libertati, magnus illic habitus Synodorum numerus, quas vel Romanas vel Lateranenses vocant, et Concilia item acta Oecumenica quinque, quorum postremis duobus haud mediocrem Palaestinae recuperatio, praeter alia, struxit sollicitudinem. At quidem Nos abstinere non possumus, quin Gregorii illius Magni memoriam recolamus, qui, etsi imbecillior valetudine, mentis acie animique aestu negotia necessitatesque totius orbis complexus est. Ille idem in Patriarchio celeberrimam aperuit scholam pueris ad concentus liturgicos instituendis, quos ipsemet docere Pontifex non erubuit: unde ceterae iam tum scholae et cantus sacros et canendi leges usumque sunt mutuatae feliciter. Atque ex coenobiis circum Lateranas Aedes excitatis Gregorius cum Augustinum monachum sociosque novem et triginta ad Britanniam Christo subigendam dimisisset, eum postea episcopum consecravit et archiepiscopali denique pallio auxit, hac lege ut Cantorberiensi Ecclesiae, quam ipse regeret, reliquae per Britanniam dioeceses aut erectae eo tempore duodecim aut in futurum erigendae, tamquam suffraganeae, parerent. – Gravissima ista quidem omnia atque ad memorandum laetabilia, quae aequum est in animis filiorum Nostrorum, qua late patet catholicum nomen, sic defixa esse, ut commemorationem dedicatae ante annos mille et sexcentos Archibasilicae quo meliore modo participent: in quo praeire fidelibus Episcopos decet et, qui iis adsunt, canonicorum Ordines. – Itaque, venerabilis frater Noster, indici iam nunc opus est saecularia sollemnia in futurum mensem novembrem, quae talia cupimus fore, qualia ut sint, postulat et summa Episcopatus Nostri Romani dignitas et Ecclesiae, cui Archipresbyter praees, magnificentia. Cum autem Nobis non liceat – quod vehementer dolemus – sacris eiusmodi sollemnibus adesse in iisque primas pro officio Nostro apostolico obtinere, ut sacrorum rituum splendorem, quantum in Nobis est, augeamus, volumus ut ipso Dedicationis die Cappella Papalis, ut aiunt, in Lateranensi Archibasilica habeatur, cui ii omnes intersint, quos Cappellis interesse Papalibus est aut iure praescriptum aut usu receptum. Consentaneum praeterea erit, initio istius commemorationis Imaginem Servatoris Dei Acheropitam e loco « Sancta Sanctorum » in Archibasilicam traduci, venerationi incolarum Urbis advenarumque exponendam, neque in pristinum locum restitui nisi cursu sacrorum sollemnium perfecto atque absoluto. Quibus quidem diebus consulito, venerabilis frater Noster, ne ulla desint christifidelibus incitamenta atque adiumenta ad animos salubriter expiandos et caritate Servatoris Iesu penitus incendendos. Neque est profecto cur dubitemus, quin industriae pastorali tuae sollertia

ac navitas respondeat cleri Lateranensis, quem, ut est clerus proxime Noster, non ignoras quam carum habeamus. Interea quo coepta, abs te ineunda, prosperiora succedant, caelestium conciliatricem donorum paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater Noster, et universo clero Lateranensi apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis maii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VII

AD EMUM P. D. ALOISIUM DIACONUM S. GEORGII IN VELABRO S. R. E. CARD. SINCERO, QUEM LEGATUM MITTIT AD CONCILIUM PLENARIUM APRUTINUM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quandoquidem, pro apostolico munere, summae Nobis curae de universa christianorum familia esse debet, nulla re magis delectari solemus quam si in partem dominici gregis salutare quidquam atque utile, bonorum operâ, conferatur. Itaque libenter admodum certiores facti sumus id sibi proponere Aprutii sacrorum Antistites ut propediem Plenarium Concilium Theate concelebrent. In quo praeclarum sane argumentum elucere videmus pastoralis illius sollertiae qua ipsi religiosis rebus suarum dioecesium providere consueverunt: cum enim hoc naturâ rerum contingat ut multa labente aevo mutentur, Episcoporum est, ex Apostolicae videlicet Sedis auctoritate, ita nonnulla opportune temporibus accommodare ut fideles qui ad eamdem regionem pertinent, communia nempe ingenia habentes, instituta, mores, linguam, propriam habeant quarumdam praescriptionum normam cui pareant; eo magis quod ex summo animorum consensu, vires ad rem catholicam feliciter provehendam augentur. Ad Concilii autem huius plenum exitum, plurimum certe proderit Codex iuris canonici qui recens promulgatus est; quem quidem studiose intuentes Aprutini Episcopi, non modo abusus, si qui irrepserint, facile evellent statumque dioecesium suarum ita ordinabunt ut is propius ad commune Ecclesiae ius, quantum fieri potest, accedat, sed etiam maiorem disciplinae sacrae firmitatem sine dubio assequentur. Tam igitur opportunum coeptum dilaudantes, te, dilecte fili Noster, secundum canonem 281 eiusdem Codicis, libenter eligimus qui personam Nostram rite geras, Concilium Aprutinum convoces eique praesideas: nec dubitamus quin ipse, a iuris

scientia tam instructus atque de Ecclesiae rebus apprime sollicitus, digne admodum hoc perhonorifico munere perfuncturus sis. Interea, Deum precati ut et sapientiae suae lumine vobis adsit et quae, collatis consiliis, sciveritis, ea suae gratiae rore fecundet, id fore confidimus ut omnes cuiusvis ordinis viri, imprimisque qui sunt de clero, sollertiae vestrae respondeant, ad rei catholicae civilisque emolumentum. Caelestium autem conciliatrix donorum itemque paternae benevolentiae Nostrae pignus, apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte filii Noster, singulis Aprutii Episcopis iisque omnibus qui coetibus intererunt amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die v mensis maii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VIII

AD RM̃UM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI, PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU: DE SODALICIO GREGORIANO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Ea inter opera, quae superioribus aetatibus, ad studia pietatis optimarumque artium alenda, Romani Pontifices hac in Alma Urbe excitarunt, praecipua quadam cura benevolentiaque Apostolica Sedes Athenaeum illud complexa est, quod fel. rec. decessor Noster Gregorius XIII « molitione ingenti ac magnificentissima » exstrui iusserat. In quo id fuit Pontifici propositum, ut Ignatiana familia, in ipso veluti Vicarii Iesu Christi conspectu, pietate, litteris disciplinisque sacris profanisve lectos adulescentes conformaret, qui in hoc catholici nominis centrum rite excolendi confluxissent. Quot autem inde ab initio inlustre Athenaeum floruerit alumnis sanctitatis doctrinaeque laude praestantissimis, nulli putamus inauditum atque incognitum; in eademque eruditos expolitosque virtutum et altissimarum cognitionum palaestra, si numerare libet beatum Cardinalem Robertum Bellarmino sanctosque caelites Aloysium Gonzaga, Camillum De Lellis, Ioannem Berchmans, Leonardum a Portu Mauritio, Ioannem Baptistam De Rossi, longum tamen est magistros et doctores, Evangelii vel in barbaras gentes praecones, pontificalis Domus Curiaeque Antistites, Episcopos, Purpuratos Patres et Romanos Pontifices recensere Ecclesiae datos, in reique ipsius publicae commodum eductos laicos viros quamplurimos, integritate vitae rerumque multiplici scientia mirabiles. Constat quidem, Societate Iesu anno MDCCCXIV restituta, immortalis memoriae

decessorem Nostrum Pium VII, cum e praeteritorum temporum experientia persuasum sibi haberet, subversae adhuc recentibus motibus societati hominum reparandae arcendisque incommodis, quae religioni morumque sanctitati proxime impendere viderentur, summopere profuturum si Ignatianae familiae Conlegium Romanum denuo committeret, hoc ipsum cogitasse vehementerque optavisse, at, quominus effectum daret, inquietis rebus temporibusque prohibitum esse. Verum Leo XII, paulo post quam ad Petri Cathedram evectus erat, id consilii coepit perfecitque, ut magni Lycaei Gregoriani rectionem procurationemque Societati Iesu redderet, quae – congruenter pulcherrimo Athenaei ipsius insigni « Religioni et Bonis Artibus » – in recta sapientique studiosorum institutione tam acriter ibidem tamque utiliter annos plus ducentos elaborasset. Quo ab evento cum plenum saeculum in septimum decimum huius mensis diem feliciter incidat, auctori bonorum omnium Deo grati equidem sumus quod et vobis cunctis, dilecte fili, et Nobismet ipsis novum hunc laetitiae fructum benigne concesserit. Itaque, quemadmodum eadem stat Nobis sententia quam Leonianae Litterae *Cum multa in Urbe* habent –, scilicet Gregorianam studiorum Universitatem *eminere certe* inter cetera Romae a decessoribus Nostris condita instituta, quae *ad salutem et commodum christiani populi maxime pertinent* –, sic horum faustitatem sollemnium praeterire non sinimus, quin vobis, quanti apud Nos sit Pontificium istud bonarum artium domicilium, publice iterum testificemur. Recolentibus enim Nobis res ab Athenaei restitutione gestas, bene multa occurrunt, unde comprobatur, talem illius magistros operam Apostolicae huic Sedi per id temporis spatium praestitisse, quae omnem ipsius exspectationem abunde compleret: ut, exempli causa, gravissimae eorum de sacra doctrina lucubrationes peculiaribus confectae studiis cum decernendum esset de Deipara ab origine labis nescia catholice credenda, cumque deinde Concilium Oecumenicum Vaticanum pararetur atque haberetur; ut obedienter ardenterque suscepta, Leone XIII Pontifice Maximo, provincia instaurandae Thomae Aquinatis doctrinae, qua quidem cum instauratione summa christianae sapientiae incrementa coniungerentur. Hisce autem extraordinariis promeritis cotidiana accedit laus illa beneficiorum, quae, hoc diuturno intervallo, in Ecclesiam civitatemque ex Athenaeo profluxere. In re iam ante delibata insistere haud attinet; verumtamen periucunde afficimur cum subit cogitatio animum, non modo ducentos hodie exstare dioecesium per orbem Antistites, Patresque Cardinales ad tertiam Sacri Conlegii partem numerari, qui solidae ibidem perceptae doctrinae debent, si suae lumina sapientiae ad populi christiani gubernationem afferre salubriter possunt, sed etiam Nosmet ipsos istam studiorum sedem,

cum magna voluptate atque utilitate, olim celebrasse. Gratae sane paternaeque voluntatis multiplicia, inde ab inito Pontificatu, testimonia a Nobis Athenaeo non defuere vestro; at testimonium prorsus singulare daturi sumus, a fundamentis aedificium excitando magnificum, quod, cum ingenti alumnorum numero auctisque magisteriis, tum rei munerisque dignitati aptius respondeat: cuius quidem consilii Nostri monumento esse voluimus nomisma ipsum, quod tertio huic Pontificatus anno commemorando cudi signarique iussimus. Sed aliud est, quod tibi, dilecte fili, et Gregoriano praeceptorum coetui gratulemur. Nosti ipsemet quam iucunde audierimus, *ex veteribus alumnis Sodalicium*, per haec saecularia sollemnia, conflari velle, titulo itemque caelesti patrocinio fretum inlustris illius, in Athenaeo olim discipuli et magistri et rectoris, Cardinalis Roberti Bellarmino, quem Nosmet haud ita pridem in beatorum caelitum numerum tam libenter adscripsimus. Vixdum enim certiores ea de re facti sumus, et consilium probavimus et Sodalicii ita, pro vetere condiscipulatu Nostro, participes fieri deliberavimus, ut id ipsum in tutela esset Nostra, partium quidem Nostrarum perfunctione in praesens demandata dilecto filio Nostro Caietano S. R. E. Card. Bisleti, Praefecto Sacrae Congregationis Seminariis studiorumque Universitatibus praepositae. Legem praeterea eidem Sodalicio regundo perlegimus ratamque habuimus: cuius exemplum, in novam peculiaremque benevolentiae significationem, Epistulae huic subiicimus, ut cum ipsa quasi cohaereat et in omnem memoriam prodatur. Coeptis interea vestris divinam opem conciliet apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili, et universis Gregoriani Athenaei doctoribus atque alumnis, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die v mensis maii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

LEX SODALICII GREGORIANI

I

Sodalicium veterum Pontificii Athenaei Gregoriani alumnorum, patrono et auspice B. Roberto Bellarmino, constitutum est.

II

Sodalicium eo spectat, ut quicumque in sodalium numerum adscripti sunt, iam inter se cumque Athenaeo ipso coniunctiores exsistant, et, quos ex communi fonte sanos hauserint spiritus, eos facilius tueantur uberiusque alant.

III

Huius propositi assequendi causâ, sodales sanctarum precum officio et sacro cotidiano inter se apud Deum adiuvanto; pro sodalibus vitâ functis singuli, semel in anno, si quidem potestas adsit, perlitanto; quae Athenaei et Sodalicii interesse intellexerint, item suae fructus doctrinae, vel per commentariolum Sodalicii vel per Athenaei annales vel per ephemeridem titulo « Gregorianum », sodales cum sodalibus communicanto.

IV

Sodales ne sunto nisi sacerdotio initiati, modo per annum saltem Athenaeum celebrarint et, postulato ad Sodalicium aditu, cooptatione digni habiti sint: qui sacerdotio carent, eos, nisi peculiari aliqua de causa, adscisci ne liceat. – Doctores autem disciplinis in Athenaeo tradendis, etiamsi nunquam ibi auditores fuerint, Sodalicium participanto.

V

Sodalibus ius esto indulgentiis privilegiisque perfruendi, quae Romani Pontifices Sodalicio largiti erunt. – Ad singulos commentariolum Sodalicii proprium stato quoque tempore perferatur.

VI

Dies tertius decimus mensis maii, quo die B. Roberti Bellarmini festum agitur, Sodalicii natalis habeatur. – Quotannis, ineunte mense novembri, sodalibus, qui de vita decesserint, ad S. Ignatii iusta funebria sollemni ritu solvantur.

VII

Sodalicio unus e Purpuratis Patribus Protector, ex Pontificis Maximi auctoritate, praeesto. Ab eo alter sit, in Sodalicio regundo, Moderator: huic quattuordecim adsunto sodales Consiliarii, quorum unus ab actis, alter arcarius curatorque esto.

VIII

Cardinalis Protector Moderatorem e sodalibus in Urbe consistentibus eligito. – Athenaei Rector et studiis Praefectus, nativo iure, e Consilio sunto; praeterea duodecim sodales in Consilium cooptantor, alius ex alia natione, qui tamen Urbem incolant. – Consiliarii duodecim in officio sexennium permanento; eos iterum eligi fas esto. Si quis e Consiliariis quavis de causa defecerit, alter a Consilio sufficitor. Tertio quoque anno dimidia eorum pars loco cedito, atque in sodalium coetu numerus suppletor.

IX

Moderator Consilium bis in anno, mensibus novembri et maio, convocato; totiens praeterea, quotiens profuturum id esse existimarit. – Ut Consilii decreta valeant, octo saltem Consiliarii adfuerint, oportebit.

X

Consilii est, annuum sodalium conventum indicere in ipsum, quoad fieri poterit, natalem Sodalicii diem. Legitimus erit conventus, quotcumque socii coiverint. Quo in annuo conventu, iis ante propositis, quae medio tempore Sodalicio incrementa omne genus contigerint, quaeque tum necessitates incumbant, ea communiter disceptando sodales consilia capiunto, quae magis opportuna videantur. – Eodem in conventu, tertio quoque anno, Consiliarii, ad praescriptum capitis VIII, deliguntor.

XI

Pecunia sodalibus nulla imperatur; verum, cum ad suppeditandum sumptibus nulli Sodalicio adsint reditus, sodales omnes rogantur, annuam stipem pro sua quisque facultate, quantumvis modicam, in commune conferre velint.

XII

Sodalicii sedes esto apud Pontificium Athenaeum Gregorianum.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

10 aprilis 1924. — Cathedrali Ecclesiae Garzonensi, praefecit R. D. Iosephum Lopez, e dioecesi Ibaguensi.

— Cathedrali Ecclesiae Ibaguensi, R. D. Petrum Rodriguez, e dioecesi Garzonensi.

11 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Philadelphiensi, R. P. D. Agnellum Renzullo, hactenus Episcopum Nolanum.

— Cathedrali Ecclesiae Nolanae, R. D. Aegistum Melchiori, parochum oppidi *Pontevico* in dioecesi Brixiensi.

25 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Megarensi, R. P. Amandum Carolum Vanuytren, ex Ordine Canonicorum Regularium Praemonstratensium, electum Vicarium Apostolicum de Uellé occidentali.

26 aprilis. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Ancyranae, Em̃um P. D. Orestem S. R. E. Card. Giorgi, Poenitentiarium Maiorem, qui, post suam consecrationem, eamdem Ecclesiam dimisit.

29 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Antiphrenae, R. D. Ludovicum Nestorem Renault, ex Seminario Parisiensi pro Missionibus ad exteros, deputatum Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Ioannes Fayolle, Vicarii Apostolici Seciuensis meridionalis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Arabyssenae, R. P. Stephanum Alencastre, e Congregatione SS. Cordium, deputatum Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Liberti Boeynaems, Vicarii Apostolici Sandviegensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Germanicianae, R. D. Ioannem Sastre y Rintort, e Congregatione Missionis, Vicarium Apostolicum Sancti Petri de Sulán.

10 maii. — Cathedrali Ecclesiae Cochabambensi, R. P. Abelem Antezana, e Congregatione Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V.

20 maii 1924. — Titulari episcopali Ecclesiae Amisenae, R. D. Constantinum Bohatshewskyj, electum Ordinarium pro catholicis ritus graeco-rutheni e Galaecia, in Americam migratis, cum onere residendi in civitate Philadelphiae.

— Titulari episcopali Ecclesiae Zelensi, R. D. Basilium Takacs, electum Ordinarium pro catholicis ritus graeco-rutheni e Podocarpathia, in Americam migratis, cum onere residendi in civitate Neo-Eboracensi.

22 maii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tarsensi, R. P. Alexium Henricum Lépicier, ex Ordine Servorum B. M. V.

— Titulari episcopali Ecclesiae Rhodiopolitanae, R. D. Iosephum Plagens, rectorem paroeciae Suavissimi Cordis B. M. V. in civitate Detroitensi, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Michaëlis Gallagher, Episcopi Detroitensis.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

REVOCATUR PRIVILEGIUM PRAECEDENTIAE TITULO MISSIONARII APOSTOLICI ADNEXUM.

Sacra Congregatio de Propaganda Fide ob mutata temporum adiuncta, prae oculis habens auctum in Missionibus sacerdotum sive exterorum sive indigenarum numerum, ad mutuam inter eos caritatem magis fovendam, firmis manentibus ceteris privilegiis titulo Missionarii Apostolici adnexis, illud quod respicit praecedentiam eorundem Missionariorum Apostolicorum relate ad eos qui hoc titulo non sunt insigniti, omnibus rite perpensis, revocandum esse censuit ac per praesens decretum revocat.

Igitur unicuique sacerdoti, sive extero sive indigenae, ceteris paribus, in posterum secundum prioritatem sacrae presbyteralis ordinationis locus competet, ad normam can. 106 Codicis iuris canonici.

Datum Romae ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 16 ianuarii 1924.

G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† F. Marchetti-Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

II

DECRETUM

EM̃US P. D. LUDOVICUS TITULO SANCTAE MARIAE IN AQUIRO, S. R. E. PRESB. CARD. DUBOIS, ARCHIEPISCOPUS PARISIENSIS, RENUNCIATUR SUPREMUS MODERATOR UNIONIS CLERI A MISSIONIBUS, IN GALLIA.

Unio Cleri pro Missionibus quo firmius in omnibus Galliae dioecesibus stabiliatur maiusque incrementum accipiat, visum est huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide Supremo Moderatore pro tota natione Gallica eamdem providere.

Quapropter haec Sacra Congregatio hisce litteris Em̃um ac Revm̃um Dn̄um Ludovicum Ernestum Dubois, S. R. E. Cardinalem et Parisiensem Archiepiscopum, Unionis Cleri pro Missionibus in Gallia exsistentis Praesidem generalem ad normas vigentes, constituit atque nominat.

Datum Romae ex aedibus huius Sacrae Congregationis, die 20 februarii 1924.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† F. Marchetti Selvaggiani, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

III

NOMINATIONES

Brevibus apostolicis nominati sunt:

15 aprilis 1924. — *Vicarius Apostolicus de Sancto Petro Sulan in America,* R. P. Ioannes Sastre, e Congregatione Missionis.

25 aprilis. — *Vicarii Apostolici de Seciuen meridionali in Sinis Coadiutor cum iure successionis,* R. P. Ludovicus Nestor Renault, e Societate Parisiensi pro Missionibus exteris.

6 maii. — *Vicarius Apostolicus de Uellé Occidentali in Congo Belgico,* R. P. Amandus (Carolus) Vanuytren, e Canonicis Regularibus Praemonstratensibus.

Praeterea eadem S. C. de Propaganda Fide renunciavit ad suum beneplacitum:

25 februarii 1924. — *Praefectum Apostolicum de Thsuapa*, R. D. Edoardum Van Goethem, e Missionariis Ssm̃i Cordis Iesu.

21 martii. — *Praefectum Apostolicum de Puchi*, R. D. Odoricum Tch'en, ex Ordine Fratrum Minorum.

24 martii. — *Praefectum Apostolicum de Kroonstad*, R. D. Leonem Klerlein, e Congregatione Spiritus Sancti.

15 aprilis. — *Praefectum Apostolicum de Lihsien*, R. D. Melchiorem Souen, e Congregatione Missionis.

7 maii. — *Praefectum Apostolicum de Arauca*, R. D. Iosephum Potier, e Congregatione Missionis.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ANDEGAVEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS MARIAE A S. EUPHRASIA PELLETIER, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS SORORUM A BONO PASTORE.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum; nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

A venerabili Serva Dei sorore Maria a Sancta Euphrasia Pelletier excultas dignoscere christianas virtutes gradumque, ad quem illae adscenderint, aequo iustoque pretio aestimare atque decernere, fieri id profecto nequivit, nisi compertis prius et exploratis praefatae venerabilis Ancillae Dei actionibus, operibus rebusque gestis.

Huc sane spectantes actores ob oculos ponere, suo praeeunte Patrono, non praetermiserunt, quam infensa et quam iniqua Ecclesiae non minus quam civili hominum consociationi essent tempora, cum primum venera-

bilis Dei Famula huius lucis usuram accepit. Orta quippe est postrema mensis iulii die anno millesimo septingentesimo nonagesimo sexto, dum scilicet furentis gallicae insectationis undique flagrabant incendia, omnisque divini exercendi cultus adempta erat libertas adeo, ut suis e sedibus eiectis et ad necem quaesitis sacrorum administris, recens nata infantula secreto abluta fuerit lustralibus aquis; eique Rosa Virginia inditum nomen. Neque silentio iidem praeterierunt actores praeclaram laudem, qua ornabantur Rosae Virginiae parentes; quippe qui religioni sibi ducebant hospitio excipere sacerdotes, qui exsulatum abire maluerant quam foedari iniquum praestando tunc temporis praescriptum iuramentum, simulque iuvandis egenis et aegrotis eximiae caritatis suam impendebant operam. Olim Rosae Virginiae pater, qui in facienda medicina non mediocri existimatione florebat, per viam deambulans, obviam quum habuisset infirmum quemdam hominem, qui pedibus stare nequibat, eum suis imposuit humeris suamque in domum deduxit, ubi propriis expensis summoque studio eumdem curandum suscepit, neque ante discedere est passus, quam pristinam ille sanitatem fuerit adeptus. Neque secus Rosae Virginiae mater; utpote quae tamquam digna viri sui imitatrix praedicabatur atque aemula; sibi quippe nihil carius et nihil antiquius habebat, quam aegrotantium singulos per dies invisere domus, eisque viliora quoque famulatus officia peramanter exhibere atque solatia omnia elargiri.

Ita Rosa Virginia domesticos inter parietes totque inter exempla virtutum, quae ipsius oculis cotidie subiecta erant fidelibus, ubertim enutrita, inde a pueris planeque nescia suae futurae sortis et muneris, providis nihilominus parebat et inserviebat consiliis eisque mature se aptare satagebat, quibus non obscure praeludere visus est Deus peculiari sanctitatis generi, ad quod vocaturus erat fidelem suam famulam. Quae porro primam egressa aetatem interim adolescebat; ideoque malorum, quae circum cernere erat, quaeque non ita pridem conquiescere incipiens immanis turbinis pepererat procella, veluti posita in conspectu tacitoque eorum admonitu, statim levique negotio probe intelligere debuit, quis quantusque longe lateque pateret campus, ut maiore, quo per eam liceret, numero Iesu Christo lucraretur animas, quas divino ille suo redemerat sanguine. Hoc autem, quod adeo nobile adeoque frugiferum suum propositum erat, quo facilius exsequeretur, enixe petiit iucundeque impetravit religiosam Turonensem ingredi domum Filiarum B. M. V. a Caritate, quas excipiendis et ad meliorem frugem revocandis malae vitae feminis condiderat vir sanctitate celebris, Ioannes Eudes, Beatorum caelitum honores iam assecutus, supremosque Sanctorum, ceu spei locus est, citius quo fieri poterit, assecuturus. Rosam Virginiam advenientem

magno cum gaudio exceperunt Filiae B. M. V. a Caritate; eamque perfectionis semitam alacri infractoque animo arripientem sunt admiratae; Rosae Virginiae siquidem dimisso, atque cum religioso habitu sororis Mariae a Sancta Euphrasia assumpto nomine, praeviae inchoandae et explendae probationi totam se dedit. Utque exspectandum erat, vel ipso initi tirocinii tempore, peculiares et praecellentes enituerunt virtutes, quae ex ardentissimo, quo soror Maria a Sancta Euphrasia aestuabat, promanabant zelo salutis animarum. Factum idcirco est, ut, vix nuncupatis votis, digna inventa illa fuerit, quae Poenitentibus praeficeretur, eique immo, ceteris cunctis iuniori, totius domus committeretur regimen. Neque satis; nam, quum, haud ita multo post, auctore Andegavensi Episcopo, de nova facienda Andegavensi in urbe fundatione ageretur, ad id muneris ipsa selecta est Turonensis domus praeses, soror Maria a Sancta Euphrasia, quae, quam excitaverat sui, plene et cumulate sustinuit replevitque exspectationem, prout qui subsecuti postea fuerunt, manifesto magnificeque comprobarunt eventus. Nova haec enim Andegavensis domus, unde suam traxit originem benemerentissima Sororum Congregatio a Bono Pastore, quoddam fuit tamquam sinapis granum, quod felici admodum feracique creditum solo, sexcentum licet oppressum adversis, exiguo tamen varioque annorum cursu, uberrimam adolevit in segentem, suosque ad universum terrarum orbem opimos protulit fructus.

Quod quidem tam excelsae tamque generosae christianae caritatis opus, quod in mediis offensionibus et quibusvis impedimentis, maxima sui abnegatione et praepotenti erga Deum et proximum amore incensa, venerabilis Dei Famula perficere est aggressa; quod, quadraginta circiter per annos, ad suipsius nempe usque obitum, mira constantia, fortitudine et fidelitate est persecuta, quodque, probante in primis et magnopere favente Apostolica Sede, ad optatum perduxit exitum; hoc nimirum opus, qui parumper sedata mente perpenderit meditatusque fuerit, hic, dubio procul, facere non poterit, quin exinde claram et perspicuam heroicarum virtutum a venerabili Dei Famula exercitarum colligat probationem, quemadmodum rem posuit in aperto eisdem super virtutibus instituta triplicique disceptatione de more absoluta quaestio.

Binas namque, antepraeparatoriam videlicet, et praeparatoriam, quae praehabitae fuerant, Congregationes, generalis subsecuta est Congregatio, quae, die vigesima nona superioris mensis ianuarii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Caietano Bisleti, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est dubium: *An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum; nec non de cardinalibus, Prudentia, Iusti-*

tia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei sororis Mariae a Sancta Euphrasia Pelletier, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur? Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine pandiderunt suffragia, quibus tamen exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremum Sibi reservavit iudicium, cunctisque qui aderant, interim indixit preces ad caeleste lumen implorandum. Quumque mentem Suam postmodum patefacere statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam in Sexagesima; eapropter, devotissime perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario; eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei sororis Mariae a Sancta Euphrasia Pelletier, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri, et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit sexto calendas martias anno MDCCCCXXIV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIA

Sacrae Rituum Congregationi, pro opportuna declaratione proposita sunt sequentia dubia; nimirum:

« I. An in novis rubricis generalibus Missalis Romani tit. I, n. 1, ubi « agitur de pluribus Missis Conventualibus sive in choro sive extra cho- « rum celebrandis, comprehendantur etiam ecclesiae Religiosorum in « quibus adest obligatio chori?

« II. An post editionem typicam Breviarii Romani, adhuc in suo « robore maneat decretum S. R. C. 3572 Rhedonen. 27 Februarii 1883, « ad I, quo Hymnus *Te Deum* in Officio parvo B. Mariae V., dici debet a

« Nativitate Domini usque ad Adventum; in Adventu autem et a Septua-« gesima usque ad Pascha, tantummodo in festis B. Mariae Virginis? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, omnibus perpensis, respondendum censuit:

Ad I. *Negative;* seu non comprehendi, nec teneri Religiosos, iuxta Rubricas generales Missalis tit. III, n. 2 et canones 413, §§ 1, 2 et 610, § 2 Cod. iur. can. et Decreta (1331-1332) 13 Februarii 1666 ad 6; (2514) 27 Martii 1779 ad 5; et Decretum generale (3757) 2 Decembris 1891; seclusis legitima consuetudine aut eorum constitutionibus.

Ad II. *Affirmative.*

Atque ita declaravit ac rescripsit. Die 2 maii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

ANNECIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DE FORAS–CAMPBELL)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Caroli Campbell, Caroli filii, n. a. 1888 in urbe *St. Louis, U. S. A.*, in causa conventi, hunc citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 23 octobris 1924, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii, parochi, sacerdotes, et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis Dñi Caroli Campbell curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

U. Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 24 maii 1924.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Étant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr. Charles Campbell, de Charles, né 1888 à St. Louis U. S. A., défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, N. 94) le 23 octobre 1924, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté:

Conste-t-il de la nullité du mariage, dans ce cas?

Les Ordinaires, les Curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la residence du dit Mr. Charles Campbell, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

SOLUTA AB EMO PRAESIDE COMMISSIONIS

De iudiciis (cann. 1552–1601)

1° Utrum ad normam cann. 1552–1601 institui possit actio iudicialis contra Ordinariorum decreta, actus, dispositiones, quae ad regimen seu administrationem dioecesis spectent, ex gr. provisionem beneficiorum, officiorum, etc., aut recusationem seu denegationem collationis beneficii, officii, etc.

Et quatenus negative,

2° Utrum ob eiusmodi decreta, actus, dispositiones, actio iudicialis institui possit saltem ratione *refectionis damnorum;* et proinde Ordinarius conveniri possit, ad normam can. 1557, § 2 et 1559, § 2, penes Tribunal Sacrae Romanae Rotae.

Resp.: *Negative ad utrumque* et ad mentem. Mens est: exclusive competere Sacris Congregationibus cognitionem tum huiusmodi decretorum, actuum, dispositionum, tum damnorum, quae quis praetendat ex iis sibi illata esse.

22 maii 1923.

P. CARD. GASPARRI, *Praeses.*

A. Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 13 maggio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, coll'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e Consultori Teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti per discutere sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Beata Maddalena Sofia Barat, Fondatrice della Società delle Religiose del Sacro Cuore di Gesù.

Martedì, 20 maggio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congr. *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Fra Corrado da Parzham, Laico professo dell'Ordine dei Min. Cappuccini;

2) intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio proprio con la Messa e dell'elogio da inserire nel Martirologio dell'Ordine dei Minori in onore del Beato Lorenzo da Villamagna, Sacerdote professo dello stesso Ordine;

3) interno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Vincenza Maria Lopez Vicuña, Fondatrice delle Figlie di Maria Immacolata per le giovani addette al servizio domestico;

4) intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Amelia Fristel, Fondatrice della Congregazione delle Suore dei Sacri Cuori Gesù e Maria,

5) e finalmente intorno alla revisione degli scritti dei Servi di Dio Giovanni Battista Turpin du Cormier e Compagni martiri, uccisi, come si asserisce, in odio alla fede.

Martedì 27 maggio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi hanno discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Servo di Dio Antonio Maria Gianelli, Vescovo di Bobbio, Fondatore dell'Istituto delle Figlie di Maria Santissima dell'Orto.

CANCELLERIA DEL TRIBUNALE DELLA S. R. ROTA

A correzione di quanto si rileverebbe dall'*Annuario Pontificio 1924*, p. 446, avvertesi che il Rmo Monsig. Gaetano Giusino di Belsito è inscritto nell'Albo degli Avvocati Rotali come *esercente*.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

14 febbraio 1924. Monsig. Federico Cattani Amadori, *Segretario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

12 aprile » L'Emo Sig. Card. Luigi Sincero, *Protettore della Istituzione Teresiana in Madrid.*

13 » » L'Emo Sig. Card. Francesco Ragonesi, *Protettore delle Religiose di Nostra Signora, fondate dalla B. Giovanna de Lestonnac.*

14 » » L'Emo Sig. Card. Gaetano Bisleti, *Protettore delle Suore della Croce, di S. Quintino.*

28 » » L'Emo Card. Basilio Pompilj, *Protettore delle Suore del Sacro Cuore del Verbo Incarnato.*

17 maggio » Monsig. Pietro Capo, *Cappellano Comune soprannumerario.*

24 » » Monsig. Alfonso Bruni, *Prelato Chierico della Rev. Camera Apostolica.*

» » » Monsig. Antonio Petti, *Prelato Chierico della Rev. Camera Apostolica.*

Protonotari Apostolici ad instar participantium.

5 aprile 1924. Monsig. Giuseppe Sanchez Diaz, dell'archidiocesi di Lima.

12 » » Monsig. Edoardo A. Devlin, della diocesi di Winona (S. U. A.).

14 » » Monsig. Achille Mastrangioli, della diocesi di Sulmona.

29 » » Monsig. Giovanni Csiszarick, della diocesi di Weszprimia.

30 » » Monsig. Luigi Gonzaga Do Carmo, dell'archid. di Rio Janeiro.

» » » Monsig. Carlo Duarte Costa, della medesima archidiocesi.

5 maggio » Monsig. Giovanni Ludovico Le Petit, della diocesi di Coutances.

15 » » Monsig. Giuseppe Elzéar Matte, della diocesi di Gaspé.

16 » » Monsig. Tommaso Gregorio Rouleau, dell'archid. di Québec.

Prelati Domestici di S. S.:

14 agosto 1923. Monsig. Francesco Wastl, dell'archid. di Filadelfia (S. U. A.).

9 febbraio 1924. Monsig. Bruno Palaia, della diocesi di Oppido Mamertino.

22 marzo » Monsig. Enrico Deichmann, della dioc. di Spokane (S. U. A.).

12 aprile » Monsig. Giovanni Pino, della diocesi di Winona (S. U. A.).

15 aprile 1924. Monsig. Beniamino Ubaldi, dell'archidiocesi di Perugia.
24 » » Monsig. Francesco Meffert, della diocesi di Würzburg.
26 » » Monsig. Carlo Pasquinelli, dell'archidiocesi di Lucca.
5 maggio » Monsig. Alfredo Mignini, dell'archidiocesi di Perugia.
» » » Monsig. Giovanni Travaglini, dell'archidiocesi di Chieti.
» » » Monsig. Pietro Périer, della diocesi di Coutances.
» » » Monsig. Emilio Rousseau, della diocesi di Le Mans.
» » » Monsig. Giulio Hamonet, della medesima diocesi.
7 » » Monsig. Severino Poptawski, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Monsig. Carlo Kiefer, della diocesi di Eichstaett.
8 » » Monsig. Erminio Iacobelli (Roma).
» » » Monsig. Mattia Bilban, della diocesi di Duluth.
» » « Monsig. Giulio Frandi (Roma).
9 » » Monsig. Teodoro Lampeau, della diocesi di Fargo (S. U. A.).
» » » Monsig. Giovanni Eilenbeker, della medesima diocesi.
15 » » Monsig. Elia Roy, dell'archidiocesi di Quebec.
21 » » Monsig. Carlo Barbero, della diocesi di Novara.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 aprile 1924. Al sig. Giulio Maria Apolloni (Roma).
30 » » Al sig. Maurizio Girod de L'Ain, dell'archidiocesi di Parigi.
7 maggio » Al sig. dott. Federico Polli, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Giuseppe Moneta, della medesima archidiocesi.
14 » » Al sig. Pietro Vlaemminch, della diocesi di Gand.
15 » » Al sig. Ignazio Cerasa (Roma).
» » » Al sig. Ermanno Frielingsdorf (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

27 gennaio 1924. Al sig. conte Arnoldo du Monceau de Bergendal, della diocesi di Liegi.
28 aprile » Al sig. Pietro Jourdain, della diocesi di Soissons.
29 » » Al sig. Edoardo Raymond, dell'archidiocesi di Bombay.
30 » » Al sig. Giorgio Romeisz, della diocesi di Cinque Chiese.
1 maggio » Al sig. Giovanni Alberto Giacomo Nolet, della diocesi di Harlem.
3 » » Al sig. dott. Edmondo Parmentier, della diocesi di Lilla.

3 maggio 1924. Al sig. Narciso Desfontaine-Dubroeucq, della medesima dioc.
» » » Al sig. Fritz Bernard, della medesima diocesi.
17 » » Al sig. Giovanni Krzeczkowski, della diocesi di Sandomir.
19 » » Al sig. Giuseppe Hermaide (Belgio).
» » » Al sig. Giuseppe Demarteau, della diocesi di Liegi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

9 aprile 1924. Al sig. Isnardo Balderi, della diocesi di Terni.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

9 maggio 1924. Al sig. Bartolomeo Casetta, della diocesi di Alba Pompea.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

29 aprile 1924. Monsig. Michele de Santa Maria Mochon, dell'archidiocesi di Rio Janeiro.
» » » Monsig. Giuseppe Palcić, della diocesi di Veglia.
» » » Monsig. Emanuele Magri, dell'archidiocesi di Firenze.
8 maggio » Monsig. Francesco Lione, della diocesi di Acireale.
» » » Monsig. Angelo Marziani, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Silvio Nincisio, della diocesi di Sarzana.
14 » » Monsig. Nicodemo Leonardi, della diocesi di S. Severino.
16 » » Monsig. Sebastiano Lucaroni, dell'archidiocesi di Perugia.
17 » » Monsig. Giorgio Lorenz, della diocesi di Seccovia.
20 » » Monsig. Antonio Sawatski (Danzica).

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

17 maggio 1924. Il sig. conte Casimiro Halka Ledóchowski, della diocesi di Culma.
23 » » Il sig. conte Pietro Guillaume, dell'archidiocesi di Parigi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

16 aprile 1924. Monsig. Angelo Capobianco, della diocesi di Avellino.
26 » » Monsig. Fedele Herrero Benavides, della dioc. di Salamanca.

30 aprile 1924. Monsig. Trinità Garcia y Gomez, dell'archidiocesi di Toledo.
8 maggio » Monsig. Francesco Germaná, della diocesi di Acireale.
» » » Monsig. Paolo Caldarera, della medesima diocesi.
9 » » Monsig. Guglielmo Landell de Moura, della diocesi di Ribeirão Preto.
17 » » Monsig. Camillo di Berardino (Roma).
21 » » Monsig. Ludovico Kerler, della diocesi di Augsburg.
22 » » Monsig. Michele Rubertini, della diocesi di Rimini.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

17 maggio 1924. Il sig. Giovanni Nocera, della diocesi di Piazza Armerina.

NECROLOGIO

16 dicembre 1923. Monsig. Pietro Giuseppe O'Reilly, Vescovo tit. di Lebedo.
14 marzo 1924. Monsig. Rocco Caliandro, Vescovo di Termoli.
9 aprile » Monsig. Emilio Augusto Allgeyer, Vescovo tit. di Ticelia.
13 maggio » Monsig. Sebastiano Walsh, Vescovo di Portland.
21 » » Monsig. Ildefonso Vincenzo Pisani, Vescovo tit. di Tebe d'Egitto.
23 » » Monsig. Pietro Verdier, Vescovo tit. di Titopoli.